

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE	
Doslo:	30-07-2026
o.....hod.min.krát	
..... príloh rubrik	

ECLI:SK:NSSR:2026:1020010003.1

4 Tost 20/2025

IČS: 1020010003

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Szabóa a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč - Šeberu, v trestnej veci obvinených **Ing. Milana Andrášika a spol.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 17. júna 2026 v Bratislave, o sťažnostiach obvinených Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Františka Čermana, Ing. Pavla Beďača, Stanislava Dúbravického a Juraja Lachmanna a prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 3. marca 2025, sp. zn. 1 Ntok 1/2020, takto

rozhodol:

I/ Podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie **zrušuje vo výrokoch I. a II..**

II/ Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh obvineného Ing. Milana Andrášika a návrh obvinených Ing. Františka Čermana, Ing. Pavla Beďača, Ing. Miloša Kocúra a Stanislava Dúbravického na povolenie obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 **zamieta**.

III/ Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosti obvinených Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Františka Čermana, Ing. Pavla Beďača a Stanislava Dúbravického **zamieta**.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „súd prvého stupňa“) uznesením z 3. marca 2025, sp. zn. 1 Ntok 1/2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku **v prospech odsúdených** Ing. Miloša Kocúra, Ing. Milana Andrášika, Ing. Františka Čermana, Ing. Pavla Beďača a Stanislava Dúbravického **čiasťočne povolil obnovu konania** v konaní, v ktorom boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 z 20. januára 2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2006, sp. zn. 4 To 36/2004, právoplatne uznaní za vinných zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku), a to v **bode 4/ rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 z 20. januára 2004**, na tom skutkovom základe, že

„ R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman, Stanislav Dúbravický v noci z 9. na 10.7.1976 na podnet Ing. Františka Čermana a Stanislava Dúbravického rozhodli sa Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtí, previazali jej ústa šatkou a s rukami zviazanými za chrbtom ju naložili do vozidla R.B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie, a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci, okr. Galanta k termálnemu jazierku. Po vyložení z vozidla Ing. Miloš Kocúr, R.B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie a Ing. Milan Andrášik ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou ostatných obžalovaných utopili. R.B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr a Ing. Milan Andrášik na upozornenie Ing. Františka Čermana mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierna Voda, do ktorej ju hodili. Tam bola dňa 14.7.1976 jej mŕtvola nájdená.“ (výrok I./)

2. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zároveň podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 z 20. januára 2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2006, sp. zn. 4 To 36/2004, a to v **bode 4/ rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1T/36/1990 z 20. januára 2004**, ako aj výrok o treste vo vzťahu

k odsúdeným Ing. Milošovi Kocúrovi, Ing. Milanovi Andrášikovi, Ing. Paylovi Beďačovi, Ing. Františkovi Čermanovi a Stanislavovi Dúbravickému, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad (**výrok II./**) a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh odsúdeného Juraja Lachmanna, nar. 25. októbra 1953, na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. Z-2 1 T 36/1990, pretože vo vzťahu k tomuto odsúdenému nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku (**výrok III./**).

3. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia s poukazom na podané návrhy v konaní o povolenie obnovy konania, deklarujúce podľa odsúdených nové skutočnosti alebo dôkazy zakladajúce v rozhodujúcej miere dôvodnosť obnovy konania, a to predložené listiny získané z archívu bezpečnostných zložiek bývalej ČSSR v Kaniciach, či zverejnené v rámci blogov sudcu JUDr. Juraja Klimenta, ako aj prehratý zvukový záznam z výsluchu svedkyne Viery Zimákovej z 22. februára 1980 (navrhovatelia predložili digitalizovaný obsah archívu v Kaniciach týkajúci sa vyšetrovania únosu a vraždy Ľudmily Cervanovej v rokoch 1976 - 1981 a označili listiny, ktoré boli podľa nich podstatné), ktoré odsúdení žiadali vykonať na verejnom zasadnutí a ktoré následne boli postupne vykonané na verejnom zasadnutí, zhodnotiac výsledky dokazovania z pôvodného konania s výsledkami dokazovania, ktoré sa uskutočnilo v konaní o povolení obnovy konania dospel k záveru, že Znalecký posudok Federálneho Ministerstva vnútra, Kriminalistického ústavu VB z 21. decembra 1977 (ďalej len „**Znalecký posudok**“) je novým dôkazom, ktorý súdy konajúce pred rokom 1990 a ani po tomto roku nemali k dispozícii pri svojom rozhodovaní (vedeli o jeho existencii, avšak sa im ho nepodarilo zabezpečiť a v konaní vykonať ako dôkaz, teda nepoznali jeho obsah), pričom zároveň ide o dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na určenie miesta spáchania trestného činu vraždy poškodenej Ľudmily Cervanovej (ďalej len „**poškodená**“), teda na prípadnú možnú zmenu relevantných skutkových okolností.
4. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že Znalecký posudok by mohol mať vplyv na posudzovanie otázky miesta spáchania trestného činu vraždy poškodenej, nakoľko podľa tohto nového dôkazu zodpovedá zloženie vody z miesta nálezu tela poškodenej viac zloženiu vody, ktorú mala poškodená v krvnom obeh, než zloženiu vody

v termálnom jazierku, kde mala byť podľa zistení súdov v pôvodnom konaní odsúdenými utopená. Podotkol tiež, že či tento nový dôkaz skutočne spôsobí zmenu skutkových okolností už nemôže hodnotiť súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, ale má byť predmetom posudzovania v obnovenom konaní. Na základe uvedeného dospel k záveru, že Znalecký posudok sa týkal výhradne iba trestného činu vraždy (t. j. len bodu 4/ rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 z 20. januára 2004 – ďalej len „**rozsudok súdu prvého stupňa**“), a preto povolil obnovu konania iba čiastočne, teda iba ohľadne jeho skutku uvedeného v bode 4/, pričom pri skutkoch uvedených v bodoch 1/ až 3/ konštatoval, že nezistil žiadne nové skutočnosti, či nové dôkazy, z ktorých by vyplynula určitá vyššia miera pravdepodobnosti, či dôvodný predpoklad smerujúci k nožnej zmene rozsudku súdu prvého stupňa.

5. Z hľadiska splnenia podmienok pre obnovu konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku považoval súd prvého stupňa za podstatné, že miesto spáchania trestného činu vraždy poškodenej, ako aj spôsob jej usmrtenia ustaľovali súdy v pôvodnom konaní iba na podklade výpovedí niektorých z odsúdených a znaleckých posudkov, a teda pri týchto skutkových okolnostiach absentovali výpovede svedkov. Miesto spáchania trestného činu vraždy, ako aj spôsob spáchania trestného činu vraždy, či príčina smrti poškodenej (utopenie), boli dokazované v pôvodnom konaní práve na podklade znaleckých posudkov, prostredníctvom ktorých sa preverovali aj výpovede odsúdených (tých, ktorí k skutkovým okolnostiam vypovedali), a teda podľa názoru súdu prvého stupňa ide o podstatný rozdiel medzi skutkom trestného činu vraždy, ktorý je uvedený v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa a zvyšnými skutkami, z ktorých spáchania boli odsúdení uznaní za vinných (body 1/ až 3/), nakoľko tie boli ustaľované aj na podklade svedeckých výpovedí (napríklad výpovede svedkyne MUDr. Viery Zimákovej a podobne). V tejto súvislosti súd prvého stupňa poznamenal, že ak by mal v konaní o povolení obnovy konania k dispozícii aj relevantné výpovede svedkov, ktorí by popisovali spôsob a miesto spáchania trestného činu vraždy, potom by ani vyššie uvedený Znalecký posudok nemusel byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Vzhľadom k tomu, že takéto svedecké výpovede absentujú (na rozdiel od skutkov uvedených v bodoch 1/ až 3/), považoval súd prvého stupňa za nevyhnutné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovnej časti napadnutého uznesenia.

6. So zreteľom na uvedené, súd prvého stupňa zamietol návrh na povolenie obnovy konania u odsúdeného Juraja Lachmanna konštatujúc, že Juraj Lachmann bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 T 6/82 z 22. októbra 1982 oslobodený spod obžaloby v bode 4/ obžaloby pre trestný čin vraždy podľa § 219 Trestného zákona, teda vo vzťahu k tomuto odsúdenému existuje právoplatný rozsudok, z ktorého vyplýva, že nemal účasť na vražde poškodenej a skutok uvedený v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa sa ho netýkal už v pôvodnom konaní.
7. Po vyhlásení napadnutého uznesenia prokurátor podal sťažnosť proti všetkým výrokom napadnutého uznesenia, v mene odsúdeného, medzičasom zosnulého Juraja Lachmana jeho obhajca JUDr. Allan Böhm (pozn.: odsúdený Juraj Lachmann zomrel dňa 14. augusta 2024) podal sťažnosť bez bližšieho určenia, proti ktorým výrokom napadnutého uznesenia ju podáva a obvinení Ing. Miloš Kocúr, Ing. František Čerman, Ing. Pavol Bed'áč a Stanislav Dúbravický podali sťažnosť proti napadnutému uzneseniu v tej časti, v ktorej nebolo vyhovené ich návrhu na povolenie obnovy konania. Obvinený Ing. Milan Andrášik si ponechal lehotu na podanie sťažnosti, pričom následne podal proti napadnutému uzneseniu 4. marca 2025 sťažnosť prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jitky Johany Hasíkovej, LL.M.
8. **Prokurátor** v písomných dôvodoch ním podanej sťažnosti namietal neprávne posúdenie splnenia podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a to vo vzťahu k bodu 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, pretože podľa jeho názoru Znalecký posudok nie je takou skutočnosťou alebo dôkazom súdu skôr neznámym, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine. V tejto súvislosti prokurátor podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. septembra 2014, sp. zn. 4 Tost 19/2014, z ktorého vyplýva, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t. j. také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v citovanom zákonnom ustanovení, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. apríla 2016, sp. zn. 2 Tost 7/2016, z ktorého vyplýva, že skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé odôvodniť iné, pre odsúdeného priaznivejšie rozhodnutie, sa vykonáva porovnaním dosiaľ vykonaných

dôkazov a dosiaľ vykonaných skutkových zistení s dôkazným významom nových, navrhovateľom uvádzaných skutočností, či dôkazov, pričom výsledkom skúmania musí byť dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného rozhodnutia.

9. Podľa názoru prokurátora zmena miesta spáchania skutku nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Pokiaľ by sa zmenilo miesto spáchania skutku, totožnosť skutku zostane zachovaná, to znamená čas spáchania skutku, osoby odsúdené za tento skutok, spôsob spáchania skutku (úmyselné topenie poškodenej), ako i totožnosť poškodenej a následok spáchania skutku (spôsobenie smrti utopením). V tejto súvislosti podporne poukázal na uznesenie Ústavného sudu Slovenskej republiky z 28. novembra 2017, sp. zn. III. ÚS 708/2017, v ktorom ústavný súd uviedol, že podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva, pričom totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach a zároveň uviedol, že teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu a postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2020, sp. zn. 4 To 3/2019, v ktorom najvyšší súd okrem iného uviedol, že totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata, ktorá spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia.
10. Prokurátor tiež uviedol, že Znalecký posudok nie je jednoznačným dôkazom pre vyvodenie záveru o inom mieste spáchania skutku, pričom podľa tohto nového

dôkazu zodpovedá zloženie vody z miesta nálezu tela poškodenej viac zloženiu vody, ktorá mala poškodená v krvnom obeh, než zloženiu vody v termálnom jazierku, kde mala byť podľa zistení súdov v pôvodnom konaní odsúdenými utopená, a preto podľa názoru prokurátora, ide len o nepotvrdenú hypotézu, ktorá je však v rozpore s dovtedy zisteným a ustáleným skutkovým dejom už v prebiehajúcom konaní na základe vykonaného dokazovania. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a sám rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh na povolenie obnovy konania zamietne pre nezistenie podmienok obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

11. Obvinený **Ing. Milan Andrášik** podal proti napadnutému uzneseniu sťažnosť prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jitky Johany Hasíkovej, LL.M., v ktorej namietal, že zo všetkých preložených dôkazov v konaní o povolenie obnovy konania uznal súd prvého stupňa za spôsobilý vyvolať obnovu konania len jeden dôkaz, a to Znalecký posudok. Podľa odsúdeného, zo skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa uvedenej v bode 4/ nevyplýva len to, že miestom spáchania trestného činu vraždy malo byť termálne jazierko v Kráľovej pri Senci, kde mala byť poškodená utopená a následne prenesená a hodená do rieky Čierna voda, ale aj to, že skutkový dej pozostáva z viacerých dejových línií, ktoré na seba nadväzujú. Spochybnenie miesta vraždy má podľa obvineného okamžitý dopad na trasu pohybu, činnosť osôb, časové rozpätie a aj samotnú logiku skutkovej vety. Preto obvinený považoval za nesprávny záver súdu prvého stupňa spočívajúci v tom, že Znalecký posudok sa vzťahuje výhradne iba k trestnému činu vraždy (t. j. len vo vzťahu k bodu 4/ rozsudku súdu prvého stupňa). V tejto súvislosti v podstate vyslovil názor, že súd prvého stupňa bol povinný vykonať posúdenie a vyhodnotenie potenciálneho vplyvu tohto nového dôkazu na už ustálený skutkový stav, pretože ak zistil, že miesto usmrtenia poškodenej môže byť iné, než ako ho ustálili súdy v pôvodnom konaní, a teda informácia o mieste utopenia obsiahnutá v jeho výpovedi a vo výpovediach obvineného Ing. Kocúra a svedkyne MUDr. Viery Barčíkovej, rod. Zimákovej, o ktoré v roku 2004 oprel svoje rozhodnutie o vine obvinených, nezodpovedá záverom Znaleckého posudku, potom je potrebné pripustiť, že aj ďalšie skutočnosti v obsiahnuté v týchto výpovediach nie je možné hodnotiť ako dôveryhodné, a teda môžu mať dopad na posúdenie viny aj vo vzťahu ku skutkom uvedeným v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa. Zmena miesta

smrti poškodenej totiž podľa obvineného eliminuje jednotnú skutkovú verziu, ktorá spájala všetky skutky do jedného reťazca (únos, obmedzovanie slobody, znásilnenie, vražda a premiestnenie tela poškodenej). Obvinený vyslovil názor, že ak by súd prvého stupňa dôsledne uplatnil § 394 ods. 1 Trestného poriadku, musel by dospieť k záveru, že skutok uvedený pod bodom 4/ rozsudku súdu prvého stupňa nemožno bezo zmeny považovať za oddeliteľný od skutkov uvedenými pod jeho bodmi 1/ až 3/. Preto obvinený Ing. Milan Andrášik navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku v dotknutej časti zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a sám rozhodol tak, že podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku v jeho prospech povolí obnovu konania v konaní, v ktorom bol rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2006, sp. zn. 4 To 36/2004 (ďalej len „**rozsudok odvolacieho súdu**“) vo vzťahu ku skutkom 1/ až 4/ uznaný za vinného a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zruší rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu vo všetkých jeho bodoch, ako aj výrok o treste vo vzťahu k jeho osobe, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

12. Obvinený Ing. Milan Andrášik doplnil odôvodnenie svojej sťažnosti podaním zo 4. júna 2026, ktoré bolo doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. júna 2026, v ktorom rozvinul svoju argumentáciu týkajúcu sa nátlaku, ktorý mal byť na neho vykonávaný počas výkonu väzby v roku 1981 s cieľom dosiahnuť jeho priznanie a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej a Slovenskej Federatívnej republiky z 19. októbra 1990, sp. zn. 2 Tzf 5/90 (ďalej len „**rozsudok NS ČSFR**“), ktorý súdom nižšieho stupňa uložil povinnosť zaoberať sa nátlakom na obvinených, ktorý mal byť vykonávaný prostredníctvom recidivistov nasadzovaných do cieľ k obvineným. Obvinený nesúhlasil s postupom súdu prvého stupňa, ktorý sa v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania uvedenou skutočnosťou nezaoberal s odôvodnením, že takým nátlakom sa už zaoberali predošlé súdy. Obvinený uviedol, že v predošliach štádiách trestného konania sa síce vždy o nátlaku hovorilo, avšak tento sa zaznamenal len ako súčasť výpovede, avšak súdy sa s ním reálne nezapodievali, hoci súd prvého stupňa v roku 2002 takú ambíciu mal, avšak recidivistov sa mu stotožniť nepodarilo.

13. K argumentácii súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení o možnosti nasadenia agenta podľa § 117 Trestného poriadku obvinený poznamenal, že takáto právna úprava platí až od roku 2005 a Trestný poriadok platný v roku 1981 možnosť nasadenia agenta neupravoval. Obvinený ďalej uviedol, že nezákonný nátlak na obvinených sa viedol paralelne popri súdnom konaní, pričom na takom nátlaku mali spolupracovať polícia, väznica a nasadení recidivisti a súčasťou tohto paralelného konania bola okrem iného aj činnosť proti sestrám Cohenovým tak na území Československej socialistickej republiky, ako aj v zahraničí a tiež sledovanie rodinných príslušníkov. Na podporu svojich tvrdení obvinený predložil záznam z 21. júla 1981, z obsahu ktorého má vyplývať, že policajt Vittek si u šéfa vnútornej ochrany väznice Zervana objednáva vykonávanie nátlaku vo forme výkrikov v priestoroch väznice za účelom manipulovania jeho psychiky smerom k priznaniu. Obvinený uviedol, že výkriky sa mali realizovať tak, aby ich počul na celu, čoho dôkazom je hlásenie Zervana z 24. júla 1981, v ktorom Zervan potvrdil, že recidivista Fagan nasadený do jeho cely tieto výkriky počul a hlásil to Zervanovi. Obvinený v nadväznosti na uvedené poznamenal, že fyzický nátlak spoluväzňa Fagana bol horší ako predmetné výkriky, pričom nepriamym dôkazom o takom fyzickom nátlaku je rozhovor s Faganom v novinách, v ktorom Fagan taký nátlak priznal.
14. Za ďalší nátlakový faktor obvinený považoval hrozbu trestom smrti, o ktorej sa stále hovorilo, pričom predstava, že sa stane obeťou justičnej vraždy bola desivá a v tejto súvislosti poukázal na záznam z jeho vyťaženia z 26. augusta 1981. V súhrne obvinený vyslovil názor, že cieľom takého paralelne vedeného konania bolo úmyselné manipulovanie jeho psychiky nezákonným spôsobom. Obvinený v závere doplnenia odôvodnenia sťažnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky povolil obnovu konania v celom rozsahu.
15. Obvinený Ing. Milan Andrášik sa tiež prostredníctvom obhajkyne JUDr. Jitky Johany Hasíkovej, LL.M. vyjadril k sťažnosti prokurátora a uviedol, že rozhodujúcim kritériom pri posudzovaní, či ide o nový dôkaz, nie je dátum jeho vyhotovenia, ale skutočnosť, či bol súdu, ktorý rozhodoval v pôvodnom konaní k dispozícii a či sa ním súd mohol zaoberať. Ďalej uviedol, že Znalecký posudok sa v pôvodnom trestnom spise nenachádzal, súd k nemu nemal prístup, a teda ho nemohol hodnotiť ako dôkaz. V ďalšej časti vyjadrenia zopakoval svoju argumentáciu zo sťažnosti, základom ktorej je to,

že Znalecký posudok vyvracia výpovede odsúdeného Ing. Kocúra, pričom ak sa jeho výpovede v kľúčovej časti ukázali ako nepravdivé, potom stratili dôkaznú hodnotu nielen vo vzťahu ku skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, ale aj vo vzťahu ku skutkom uvedeným pod jeho bodmi 1/ až 3/. Zmena miesta smrti poškodenej tak podľa obvineného eliminuje jednotnú skutkovú verziu, ktorá logicky a časovo prepájala všetky skutky, pretože ak sa zmenilo miesto vraždy, potom sa musela zmeniť celá skutková osnova vrátane cesty, motívu, dôvodov manipulácie s telom, časovej osi a súvisiacich činností všetkých zúčastnených osôb. Obvinený ďalej poukázal na to, že z obsahu skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že skutkový dej bol posudzovaný ako jednotný sled udalostí, pričom zmena miesta smrti poškodenej tento jednotný sled udalostí rozkladá. Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť prokurátora podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

16. Obvinení **Ing. František Čerman, Ing. Pavel Beďač, Ing. Miloš Kocúr, Stanislav Dubravický a Juraj Lachmann** v dôvodoch podanej sťažnosti prostredníctvom obhajcu JUDr. Allana Böhma namietali, že súd prvého stupňa povolil obnovu konania iba čiastočne, a to vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa. Preto napadnuté uznesenie považovali za nezákonné, nedostatočne odôvodnené a v mnohých smeroch aj protirečivé. Podľa obvinených mal súd prvého stupňa v podstate vykonať posúdenie a vyhodnotenie potencionálneho vplyvu všetkých nových dôkazov, ktoré boli nájdené v archíve bezpečnostných zložiek v Kaniciach na už ustálený skutkový stav, pretože podľa ich názoru predložené dokumenty z archívu z Kaníc tvoria spolu jeden konkrétny dôkaz, ktorý preukazuje, že súdmi ustálený skutkový stav nevyplynul zo zákonného dokazovania, ale bol vytvorený, resp. vyfabulovaný v predstavách policajta Pálku. Obvinení súdu prvého stupňa vytýkali, že zo všetkých predložených nových dôkazov v konaní o povolenie obnovy konania vyhodnotil ako nový dôkaz len Znalecký posudok, ktorý má spochybňovať len skutkový dej premietnutý do skutkovej vety v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa však podľa obvinených mal vykonať aj hodnotenie, resp. previerku pravdivosti svedeckých výpovedí obvinených Ing. Miloša Kocúra a Ing. Milana Andrášika, ako aj svedkyne MUDr. Viery Zimákovej, ktoré boli podľa rozsudku súdu prvého stupňa považované za rozhodujúci dôkaz pre ustálenie skutkového stavu vo vzťahu k jeho skutku v bode 4/ (vraždy), čo v kontexte nového dôkazu - Znaleckého posudku

spôsobuje relevantnú pochybnosť o tom, akým spôsobom boli spáchané aj skutky ustálené pod jeho bodmi 1/ až 3/, keďže aj vo vzťahu k týmto skutkom boli ich výpovede označené ako rozhodujúce pre uznanie ich viny. V tejto súvislosti namietali aj nevykonanie dôkazov, a to napríklad dôkazu - fotografie auta značky Fiat 125p z roku 1978 (pozn. - preukazujúci podľa názoru obvinených opak, ktorý predtým tvoril podklad pre ustálenie skutkového stavu vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 1/ až 4/), ako aj dôkaz - výpoveď svedka MUDr. Jozefa Šrobánka z 26. augusta 1976, ktorá podľa ich názoru preukazuje obsahovú zmenu, resp. odlišnosť od jeho neskoršej výpovede z 15. júna 1981. Podľa obvinených súd prvého stupňa v napadnutom uznesení na viacerých miestach síce konštatoval, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nejde o posudzovanie otázky viny či otázky trestu, ale iba o posúdenie (pri rešpektovaní prezumpcie správnosti právoplatného rozhodnutia) charakteru predkladaných dôkazov a skutočností z hľadísk uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, zároveň mu však vytýkali, že nepostupoval v zmysle záverov uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2015, sp. zn. I. ÚS 140/2015, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že už s ohľadom na čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) nemožno ani v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch rezignovať na inštitucionálne záruky spravodlivého procesu, ktorého sú práva uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy, prípadne v čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd základom. Obvinení konkrétne vytýkali, že súd prvého stupňa žiadnym spôsobom neprihliadal na charakter a kontext predložených nových dôkazov, a to najmä vo vzťahu k namietanej nezákonnosti vykonaného dokazovania z pohľadu ustálenia skutkového deja v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa, rešpektujúc tak zároveň špecifickú povahu obnovy konania, ktorá na rozdiel od dovolania slúži ako mimoriadny opravný prostriedok na odstránenie nedostatkov právoplatného rozhodnutia skutkovej povahy. Navrhli preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky povolil obnovu konania v konaní, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu v plnom rozsahu, teda vo vzťahu ku všetkým skutkom pod bodmi 1/ až 4/ rozsudku súdu prvého stupňa.

17. Podanú sťažnosť nad rámec odôvodnenia spísaného jeho obhajcom písomne odôvodnil aj obvinený **Ing. Miloš Kocúr**, v ktorej vyslovil názor, že súd prvého stupňa nesprávne zhodnotil význam dôkazov navrhnutých obvinenými v konaní o povolení obnovy konania tým, že povolil obnovu konania iba čiastočne, a to vo vzťahu ku skutku

uvedenému v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa názoru obvineného, mal súd prvého stupňa prihliadať na skutočnosť, že Znalecký posudok, ktorý sám vyhodnotil ako nový dôkaz, sa nevyhnutne vzťahuje aj ku skutkom uvedeným v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa. Táto nová skutočnosť podľa názoru obvineného zásadným spôsobom spochybňuje predchádzajúce výpovede, ktoré boli podkladom pre skutky v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa, a teda ich vierohodnosť je zásadne oslabená a je nutné tieto výpovede preskúmať. Súd prvého stupňa však odmietol akceptovať rovnaké kritériá pri hodnotení novoobjavených dôkazov vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1/ až 3/, čo je podľa názoru obvineného v rozpore so zásadou rovnosti zbraní. Preto záver súdu prvého stupňa, že novoobjavený Znalecký posudok sa vzťahuje len na skutok uvedený v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, pretože sa týka výlučne určenia miesta smrti poškodenej, považuje za zjavne nesprávny, pretože zmena miesta činu zásadne ovplyvňuje chronológiu a logiku celého skutkového deja a priamo vedie k revízii celého reťazca dôkazov, ktorý bol v pôvodnom konaní použitý na preukázanie viny obvinených. Ďalej uviedol, že zo Znaleckého posudku vyplýva, že zloženie vody z miesta nálezu tela poškodenej viac zodpovedá zloženiu vody, ktorú mala poškodená v krvnom obeh, než zloženiu vody v termálnom jazierku, kde mala byť podľa zistení súdov v pôvodnom konaní obvinenými utopená. Táto skutočnosť podľa obvineného zásadne mení pohľad na to, kde a akým spôsobom mohla byť poškodená usmrtená, pretože ak miesto vraždy nie je správne určené, potom logicky vyvstáva otázka, či boli správne posúdené aj skutky v bode 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa a zároveň je sporné aj to, či k jednotlivým skutkom došlo v poradí, aké uvádza rozsudok súdu prvého stupňa a či vôbec došlo k spáchaniu všetkých skutkov tak, ako boli pôvodne ustálené. Obvinený zároveň nastolil otázku, či ak výpovede niektorých obvinených a svedkov uvádzajú, že poškodená bola usmrtená v termálnom jazierku, pričom podľa Znaleckého posudku sa tak nestalo, tieto výpovede neboli ovplyvnené vonkajšími vplyvmi, nesprávnou interpretáciou alebo dokonca nátlakom počas vyšetrovania. Za podstatnú chybu konania obvinený považoval aj skutočnosť, že súd prvého stupňa nevykonal množstvo ďalších dôkazov, ktoré boli obsahom návrhu na povolenie obnovy konania a súčasne si neosvojil ich vyhodnotenie z pohľadu obvinených, tiež odmietol ich návrhy na doplnenie ďalšieho znaleckého dokazovania (napríklad z oblasti forenznej analýzy biologických stôp) a rovnako odmietol vykonať výsluch sudcu JUDr. Juraja Klimenta, hoci podľa názoru obvineného mali potenciál zásadne ovplyvniť závery o vine obvinených.

K sudcovi JUDr. Jurajovi Klimentovi ďalej uviedol, že tento vo svojich článkoch publikovaných na portáli Postoj v roku 2017 podrobne opisoval okolnosti prípadu, pričom citoval konkrétne dôkazy, ktoré sa nenachádzajú v spisovom materiáli. Podľa obvineného bolo povinnosťou súdu prvého stupňa preveriť, odkiaľ pochádzajú informácie, ktorými menovaný sudca disponoval, aký majú obsah a či nepredstavujú dôkaz, ktorý by mohol ovplyvniť správnosť rozsudku súdu prvého stupňa. Obvinený ďalej uviedol, že odmietnutie výsluchu sudcu JUDr. Juraja Klimenta znemožnilo aj ďalšie nadväzujúce dokazovanie, ktoré by mohlo objasniť celý rozsah manipulácie s dôkazmi v trestnom konaní. Týmto nesprávnym procesným postupom súdu prvého stupňa došlo podľa obvineného k porušeniu zásady práva na spravodlivý proces, ako aj k porušeniu zásady dokazovania a zásady „*in dubio pro reo*“. Obvinený ďalej upozornil, že nebolo preukázané, prečo Znalecký posudok nebol v pôvodnom konaní vykonaný a prečo s ním orgány činné v trestnom konaní vôbec nepracovali, čo podľa jeho názoru vyvoláva dôvodné podozrenie, že v pôvodnom konaní mohlo dôjsť k selektívnemu vykonávaniu dôkazov v neprospech obvinených, čím boli vážne porušené princípy spravodlivého procesu. Obvinený ďalej vytýkal, že súd prvého stupňa odmietol preveriť, do akej miery bola vierohodnosť výpovedí v pôvodnom konaní ovplyvnená vonkajšími faktormi, či existovali dôkazy o nátlaku na obvinených a či pri pôvodnom vyšetrovaní boli dodržané všetky zásady zákonného dokazovania. V nadväznosti na uvedené, obvinený namietal spôsob hodnotenia dokazovania v pôvodnom konaní s tým, že niektoré výpovede svedkov boli vykonané bez toho, aby bol zabezpečený dostatočný priestor na ich overenie prostredníctvom iných dôkazných prostriedkov, pričom tieto výpovede neboli podrobené dostatočnej analýze v kontexte novoobjavených dôkazov, ktoré mohli zásadne zmeniť ich hodnotenie. Za chybný obvinený považoval postup súdu prvého stupňa, ktorý odmietol výsluch osôb, ktoré mali prístup k dôkazným materiálom, ktoré sa neobjavili v pôvodnom konaní, ako aj osôb, ktoré mohli objasniť okolnosti, za akých tieto dôkazy neboli v pôvodnom konaní vykonané a tiež odmietnutie znaleckého dokazovania za účelom skúmania DNA a mikrobiologických stôp na odeve poškodenej a na mieste, kde bola nájdená, ďalej za účelom preskúmania pôvodných dôkazov s využitím moderných analytických metód, či posúdenia výpovedí obvinených a svedkov z hľadiska ich psychologickej konzistentnosti a možnosti ovplyvnenia ich výpovedí vonkajšími faktormi, napr. nátlakom alebo psychickou manipuláciou. Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa

a sám vo veci rozhodol tak, že povolí obnovu konania vo vzťahu ku všetkým skutkom 1/ až 4/ rozsudku súdu prvého stupňa alebo vec vrátil súd prvého stupňa na nové prejednanie s pokynom na vykonanie ďalšieho znaleckého dokazovania, ktoré by malo zahŕňať komplexnú revíziu všetkých skutkových zistení, vykonanie moderných forenzných analýz a znalecké preskúmanie, či pôvodné výpovede obvinených a svedkov neboli ovplyvnené vonkajšími faktormi.

18. Podanú sťažnosť nad rámec odôvodnenia spísaného jeho obhajcom písomne odôvodnil aj obvinený **Pavel Bedač**, ktorý vyjadril nesúhlas s vysloveným názorom súdu prvého stupňa, že predložené dôkazy, ktoré boli nájdené v archíve v bezpečnostných zložiek v Kaniciach, s výnimkou Znaleckého posudku, nie sú použiteľné pre účely povolenia obnovy konania vo vzťahu ku všetkým skutkom rozsudku súdu prvého stupňa. Ďalej uviedol, že s verziou znásilnenia poškodenej sa pracovalo už v roku 1976, hoci je podľa neho všeobecne známe, že k znásilneniu a ani suloži nikdy nedošlo a vyslovil názor, že dôkazy, ktoré boli nájdené v archíve v bezpečnostných zložiek v Kaniciach preukazujú, že celý proces vo veci únosu a vraždy poškodenej bol voči obvineným vykonštruovaný a pripravený už v roku 1978, pričom aj ďalšie dôkazy predložené v návrhu na povolenie obnovy konania podstatným spôsobom spochybňujú odsudzujúci rozsudok a v tejto súvislosti upozornil, že v archívnych materiáloch absentuje tzv. nitrianska stopa. Obvinený tiež uviedol, že dokumenty z archívu z Kaníc potvrdzujú, že alkohol zistený pri pitve poškodenej bol produktom novotvorby *post mortem*, čo podľa jeho názoru dokazuje, že k násilnému opíjaniu poškodenej nikdy nedošlo a v tejto súvislosti upozornil, že dôkaz o násilnom opíjaní poškodenej existoval tri roky pred výpoveďou obvineného Ing. Kocúra a MUDr. Zimákovej a zachoval sa v písomnostiach Pálku. Obvinený zastával názor, že obvineného Lachmanna podsunul Pálkovi obvinený Ing. Andrášik, pričom obvinený Lachmann bol podľa obvineného policajným kolaborantom obvineným z vraždy, ktorý si krivým svedectvom chránil vlastnú kožu a vo vzťahu k zákonnosti vyšetrovania upozornil, že ho viedli orgány, ktoré na to neboli oprávnené, keďže príslušnosť kriminálnej služby kompetenčne prislúchala republikovým orgánom ministerstiev vnútra. V ďalšej časti odôvodnenia sťažnosti obvinený polemizoval s hodnotením dokazovania súdmi v tzv. základnom konaní poukazujúc aj na rozsudok NS ČSFR (napr. alibi obvineného Dúbravického, opustenie pracoviska obvineným Ing. Kocúrom a jeho účasť na pikniku v Ivánke pri Nitre, prítomnosť svedkyne MUDr. Zimákovej

na splave, odvoz sestier Cohenových z diskotéky, prítomnosť svedka Urbánka na diskotéke, prítomnosť obvineného v Nitre v čase spáchania skutku, okolnosti nájdenia tela poškodenej v rieke Čierna voda, miesto jej nájdenia, poloha jej tela pri jeho nájdení, stopy násilia na tele poškodenej) a v závere navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zrušil a povolil obnovu konania v celom rozsahu alebo aby vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné vykonanie všetkých dôkazov navrhnutých jeho obhajcom.

19. Obvinený **Ing. František Čerman**, 28. mája 2025 doplnil svoju sťažnosť prostredníctvom obhajcu JUDr. Tomáša Sokola, v ktorej po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého uznesenia v súhrne namietal nesprávne vyhodnotenie možného významu dôkazov navrhnutých obvinenými v konaní o povolení obnovy konania na závery dokazovania vykonaného v pôvodnom konaní, ktoré podrobne rozvinul a vyslovil názor, že napadnuté uznesenie je nekoherentné a vnútorne rozporné, pretože súd prvého stupňa na jednej strane pripustil existenciu nového dôkazu - Znaleckého posudku, ktorý môže mať vplyv na pôvodné skutkové zistenie, a to len vo vzťahu ku skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, na druhej strane uvedenú novú skutočnosť nezohľadnil aj vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1/ až 3/ jeho rozsudku, hoci ide o trestnú činnosť spolu veľmi úzko vecne a časovo súvisiacu, ktorá bola podľa názoru obvineného fakticky jedným skutkom. V nadväznosti na uvedené obvinený upozornil, že rozsudok súdu prvého stupňa je v značnej miere založený na rade svedeckých výpovedí, vrátane výpovedí obvinených, pričom pokiaľ v obnovenom konaní príde k vykonaniu Znaleckého posudku, musí to mať vplyv aj na hodnotenie ostatných doposiaľ vykonaných dôkazov, teda najmä na hodnotenie výpovedí obvinených popisujúcich priebeh danej udalosti. Podľa obvineného je preto dôležité nové skutočnosti a zistenia zasadiť do kontextu celého konania a nie selektívne vyberať dôkazy a s nimi nové zistenia porovnávať. V tomto smere obvinený vyčítal ďalej súdu prvého stupňa, že sa nezaoberal všetkými dôkazmi, ktoré boli obsahom návrhu na povolenie obnovy konania a neosvojil si ich hodnotenie z pohľadu obvinených aj napriek ich rozsiahlej argumentácii, a to najmä vo vzťahu k novým dôkazom, ktoré boli nájdené v archíve bezpečnostných zložiek v Kaniciach, z ktorých vyplývajú dôležité skutočnosti, a to napríklad týkajúce sa postupu polície pri objasňovaní trestnej činnosti spáchanej na poškodenej, teda viažuce sa na operatívny postup polície, ako aj dokumenty spochybňujúce dôveryhodnosť výpovedí svedkov, najmä svedka Igora Urbánka v pôvodnom konaní. Obvinený ďalej súdu prvého

stupňa vytýkal, že v napadnutom uznesení dostatočným spôsobom nevysvetlil, prečo niektoré z dôkazov odmietol vykonať, respektíve z akého dôvodu sa nimi vôbec nezaoberal a len vo všeobecnosti konštatoval, že odsúdení sa snažili „vtesnať“ do konania o obnove konania takmer všetky svoje výhrady, ktoré uplatňovali už v pôvodnom konaní v rôznych variáciách, ktoré nemôže preskúmať súd rozhodujúci o obnove konania. Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že záver súdu prvého stupňa o nemožnosti opakovania pôvodných výhrad v konaní o povolení obnovy konania nie je správny, pretože opakovanie pôvodných výhrad môže byť podložené novými, súdu doposiaľ neznámymi dôkaznými prostriedkami, ktoré môžu výsledné rozhodnutie ovplyvniť. Inak povedané, tvrdenia obvineného môžu ostať totožné a podstatné sú dôkazné návrhy, ktoré na podporu svojich tvrdení navrhne. Podľa názoru obvineného aj v konaní o povolení obnovy konania je súd pri hodnotení dôkazov povinný postupovať v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov (uvedenej v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku), pričom novým dôkazom môže byť aj dôkaz, ktorý bol síce v pôvodnom trestnom konaní vykonaný, ale následne došlo k zmene jeho obsahu. Podľa obvineného preto predmetom hodnotenia musia byť aj okolnosti a dôvody, ktoré viedli k obsahovej zmene dôkazu, napríklad v danom prípade preložené vyhlásenie svedka Petra Hlavandu. Obvinený ďalej vyjadril nesúhlas s názorom súdu prvého stupňa, že skutočnosti predložené obvinenými, ktoré boli nájdené v archíve bezpečnostných zložiek v Kaniciach týkajúce sa postupu polície pri objasňovaní trestnej činnosti spáchanej na poškodenej sa viažu len na operatívny postup polície, a teda že sa netýkajú vedenia dokazovania podľa ustanovení Trestného poriadku. V tejto súvislosti obvinený vytýkal, že hoci obvinení zastávajú názor o manipulácii a nátlaku na výpovede svedkov, ako aj na ich výpovede, pričom špecifikovali, ktoré dôkazy majú tieto ich tvrdenia potvrdzovať, napadnuté uznesenie v tomto smere nie je dostatočne špecifické a na jednotlivé dôkazné návrhy nereaguje, pretože súd prvého stupňa kategoricky odmietol možný vplyv dôkazov z archívu v Kaniciach na skutkové zistenia urobené v pôvodnom konaní, bez toho, aby sa zaoberal konkrétnymi dôkaznými návrhmi. Bez významu tak podľa obvineného nie je ani to, že obvinení v priebehu konania svoje výpovede menili a svoju vinu popierali, pričom je potrebné starostlivo skúmať, z akého dôvodu sa tak stalo a akým spôsobom bolo voči nim vedené vyšetrovanie a práve v tomto smere môžu mať dôkazné prostriedky obvinenými vyhľadane a navrhnuté zásadnú váhu. Obvinený ďalej uviedol, že aj v konaní o povolení obnovy konania je nevyhnutné dôkazy posudzovať komplexne, preto pokiaľ sú k dispozícii dôkazné

prostriedky spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie súdov, potom je potrebné komplexne vyhodnotiť, či dôkazné prostriedky súdu síce skôr známe, ale nevykonané, nemôžu vo svetle nových dôkazných prostriedkov získať na význame a potenciálne konanie rovnako ovplyvniť. V nadväznosti na uvedené uviedol, že materiály z archívu v Levoči sa mohli javiť ako nadbytočné v dobe rozhodovania súdov v pôvodnom konaní, avšak s ohľadom na Znalecký posudok a ďalšie dôkazy môžu získať na význame a zároveň v tejto súvislosti súdu prvého stupňa vytýkal, že takúto úvahu neurobil a týmto dôkazným návrhom sa rovnako bez ďalšieho odmietol zaoberať. Podľa názoru obvineného nie je možné rozlišovať medzi jednotlivými fázami trestného konania, ale je potrebné prípadnú nezákonnosť posudzovať ako celok (hlavne v prípade nátlaku na priznanie sa obvinených, či použitia informátorov na celách obvinených), pričom aj v konaní o povolení obnovy konania je potrebné rešpektovať zásadu *in dubio pro reo*, ktorá vyžaduje, aby sudcovia nevychádzali z dopredu prijatého presvedčenia, že obvinený spáchal čin, ktorý mu je kladený za vinu. V nadväznosti na uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a sám rozhodol tak, že povolí obnovu konania alebo vráti vec tomuto súdu, aby v predmetnej trestnej veci znovu konal a rozhodol.

20. Obvinený **Ing. František Čerman** svoju sťažnosť doplnil ďalším podaním zo 17. novembra 2025 prostredníctvom obhajcu JUDr. Tomáša Sokola, v ktorej opätovne vyslovil názor, že všetky štyri skutky v rozsudku súdu prvého stupňa spolu veľmi úzko časovo a mieste súvisia, a teda ide o de facto jeden trvajúci útok voči poškodenej. Z uvedeného dôvodu preto podľa jeho názoru za predpokladu, že sa ako nesprávny javí byť záver súdov o vine obvinených vo vzťahu ku skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, nemôžu obstať ani skutkové závery žiadneho z ďalších skutkov.
21. Uvedený názor je podľa obvineného možné demonštrovať na výpovedi svedka Igora Urbánka, ktorý 17. júna 1981 vypovedal, že poškodenú odprevádzal z diskotéky, keď spoločne opustili internát a išli smerom na autobusovú zastávku, kde mal byť svedkom jej nastúpenia do vozidla, mal pritom vidieť obvinených, byť prítomný pri tom, ako obvinení komunikujú s poškodenou a údajne ju nútia nastúpiť do vozidla a dokonca mal popísať potýčku s obvineným Ing. Kocúrom a napokon mal potvrdiť, že ho obvinený Ing. Andrášik mal navádzať na to, aby o tejto udalosti nevypovedal. Išlo pritom v poradí o ôsmu výpoveď menovaného svedka, keďže jeho predchádzajúcich sedem výpovedí

z 3. apríla, 9. apríla, 12. apríla, 27. mája, 28. mája, 11. júna a 1. septembra 1980 sa našlo v archíve v Kaniciach. Obvinený poukazoval na obsah jednotlivých výpovedí tohto svedka, z ktorých má byť zrejmé, že svedok si postupne spomínal na čoraz viacej podrobností, hoci spočiatku si nevedel spomenúť ani na to, či vôbec na dotknutej diskotéke bol alebo nebol a poškodenú spočiatku vôbec nespomínal. Obvinený ďalej uviedol, že existuje celá rada výpovedí svedkov už roku 1976, ktoré tvrdenia svedka Urbánka rozporujú, pričom svedkovia mali opakovane uvádzať, že poškodená z diskotéky odišla sama a svedok Škrobánek, ktorý je známym svedka Urbánka, dokonca vo výpovedi z roku 1976 nepotvrdil, že by svedok Urbánek na predmetnej diskotéke bol, čo spochybňuje výpoveď svedka Urbánka, podľa ktorej sa mal na diskotéke so svedkom Škrobánkom baviť. Obvinený tiež uviedol, že výpoveď svedka Urbánka je v rozpore s celou radou výpovedí svedkov, ktorí preukázateľne na predmetnej diskotéke boli, pričom títo vypovedali už v roku 1976 a nie až so značným časovým odstupom, ich výpovede sa v podstatných okolnostiach do značnej miery zhodujú a žiadny z nich o prítomnosti alebo komunikácii so svedkom Urbánkom nevypovedal. Obvinený zdôraznil, že v poradí prvý rozsudok súdu prvého stupňa z 22. septembra 1982, sp. zn. 1 T 6/82 bol zrušený rozsudkom NS ČSFR okrem iného aj s poukazom na nedostatočne zistený skutkový stav, a to aj s poukazom na zásadné rozpory medzi výpoveďou svedka Urbánka a výpoveďami iných svedkov. Napriek uvedenému však súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd zotrvali na pôvodných skutkových zisteniach a vyslovili vinu obvinených, pričom výpoveď svedka Urbánka predstavovala významný dôkazný prostriedok v neprospech obvinených. Obvinený preto zastával názor, že z obsahu archívu v Kaniciach vyplývajú zásadné a veľmi podstatné skutočnosti, ktoré môžu mať vplyv na pôvodné skutkové zistenia, a preto je nevyhnutné obnovu konania povoliť v celom rozsahu.

22. Obvinený ďalej vyslovil názor, že pokiaľ sa najmenej jeden zo štyroch skutkov nemohol stať spôsobom, akým bol popísaný v odsudzujúcich rozhodnutiach, potvrdzuje to verziu obvinených, že boli k priznaniu tlačení policajnými orgánmi a že ich priznanie nebolo autentickým popisom skutkového priebehu prejednávanych trestných činov, čo podľa názoru obvineného potvrdzuje aj genéza výpovedí svedka Urbánka. Ďalej poukázal na čestné prehlásenia svedkov Hlavandu a Antošovského, ktorí zhodne prehlásili, že ich výpoveď bola dezinterpretovaná, o čom sa dozvedeli okrem iného vďaka dokumentom z archívu v Kaniciach, pričom svedok Hlavanda priamo poukázal

na manipuláciu so spisovým materiálom zo strany pplk. Pálku povereného vedením zvláštnej vyšetrovacej skupiny. V tejto súvislosti obvinený namietal, že obvinený v návrhu na povolenie obnovy konania navrhovali výsluch svedkov Hlavandu a Antošovského, avšak tento ich návrh bol súdom prvého stupňa zamietnutý napriek tomu, že sa jedná o nový dôkaz, ktorému by mala byť venovaná adekvátne pozornosť. Obvinený v nadväznosti na doplnenie svojej sťažnosti uzavrel, že obnova konania v celom rozsahu je plne namieste a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho sťažnosti vyhovel.

23. Obvinený **Ing. František Čerman** sa tiež prostredníctvom obhajcu JUDr. Tomáša Sokola vyjadril k sťažnosti prokurátora a v súhrne vyjadril nesúhlas s názorom prokurátora, že predmetný Znalecký posudok nie je takou skutočnosťou alebo dôkazom súdu skôr neznámym, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Obvinený nesúhlasil s argumentáciou prokurátora, podľa ktorej je možné konanie obnoviť iba vtedy, keď je na základe nových skutočností možné zmeniť odsudzujúci rozsudok na oslobodzujúci a naopak a zároveň prokurátorovi vytýkal, že podstatu trestného konania ako takého vrátane inštitútu obnovy konania neprípustne zjednodušuje a dezinterpretuje. Podľa obvineného je podstatnou náležitosťou spáchaného skutku aj jeho miesto, pričom v súčasnej dobe sa celý popis skutku javí byť zavádzajúci a nepravdepodobný a vec sa nemohla odohrať tak, ako je popísaná v rozsudku súdu prvého stupňa, t. j. musela sa odohrať úplne iným spôsobom a inde, než ako doposiaľ tvrdili orgány činné v trestnom konaní. Obvinený ďalej uviedol, že pokiaľ existuje dôkazný prostriedok svedčiaci o tom, že skutok pod bodom 4/ rozsudku súdu prvého stupňa sa nemohol stať takým spôsobom, ako je popísaný, potom je potrebné sa zamyslieť aj nad dôveryhodnosťou dôkazných prostriedkov, ktoré k týmto skutkovým zisteniam viedli. V tejto súvislosti doplnil, že sa v danom prípade jednalo prakticky výhradne o výpovede obvinených, ktorí svoje výpovede neskôr zmenili, pričom je zjavné, že minimálne v časti týkajúcej sa topenia poškodenej vjazierku boli nepravdivé, a preto je potrebné sa pýtať, v čom všetkom mohli byť tieto výpovede nepravdivé, resp. neobsahovali pravdivý popis relevantných skutočností. Podľa obvineného Znalecký posudok nadobúda význam iba v spojení s inými, doposiaľ vykonanými dôkazmi a tieto je namieste prehodnotiť s ohľadom na novo získaný dôkazný prostriedok. Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

sťažnosť prokurátora ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

24. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku *Pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán*
- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a*
b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.
25. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku *Ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie, rozhodne vo veci sám.*
26. Podľa § 194 ods. 2 Trestného poriadku *Ak je chybná len časť napadnutého uznesenia a možno ju oddeliť od ostatných alebo ak sa týka sťažnosť len časti uznesenia, obmedzí nadriadený orgán svoje rozhodnutie podľa odseku 1 len na túto časť.*
27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „sťažnostný súd“) ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podaných sťažností, ktoré podali oprávnené osoby, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie týmto výrokom napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosti obvinených **nie sú dôvodné** a **dôvodná** je len sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave.
28. Z obsahu predloženého spisu je zrejmé, že odsúdený Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman, Stanislav Dúbravický a Juraj Lachmann, boli rozsudkom súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu uznaní vinnými nasledovne:
- 28.1. **v bode 1/** Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dúbravický zo spáchania **trestného činu obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 231 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku** na nasledovnom skutkovom základe, že *„obžalovaní Ing. Miloš Kocúr a Ing. Milan Andrášik dňa 9. júla 1976 asi o 22.30 h v Bratislave v blízkosti študentského domova L. Štúra v Mlynskej doline, do osobného motorového vozidla zn. Fiat P ŠPZ NRA 15-76,*

ktoré riadil R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, násilne vtiahli študentku Lekárskej fakulty UK Ľudmilu Cervanovú a spoločne s Ing. Františkom Čermanom napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom dome na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave. Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. František Čerman spolu s Ing. Pavolom Beďačom a Stanislavom Dúbravickým Ľudmilu Cervanovú proti jej vôli násilím držali v byte na Varínskej ul. č. 16 v Bratislave, nútili ju piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť“,

28.2. v bode 2/ Ing. Milan Andrášik a Ing. František Čerman zo spáchania **trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku**, na tom skutkovom základe, že „Ing. Milan Andrášik a Ing. František Čerman 9.7.1976 v nočných hodinách bez súhlasu a vedomia Anny Turčanovej vnikli do jej rodinného domu v Bratislave na Varínskej č. 16, sú zámerom násilím tam udržať Ľudmilu Cervanovú, pričom do domu vnikli v spoločnosti Ing. Miloša Kocúra a ďalších osôb“,

28.3. v bode 3/ Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dúbravický zo spáchania **trestného činu znásilnenia spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 241 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku** a Juraj Lachmann zo spáchania **pomoci k trestnému činu znásilnenia podľa § 10 ods. 1 písm. c) k § 241 ods. 1 Trestného zákona**, na tom skutkom základe, že „Juraj Lachmann v nočných hodinách 9.júla 1976 v Bratislave, v byte na Varínskej č. 16, priniesol z kúpeľne šnúru na prádlo, ktorou R.B., ktorého trestná vec bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dúbravický Ľudmile Cervanovej zviazali ruky a potom postupne vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu s ňou pohlavný styk, pričom si pomáhali tak, že Ľudmilu Cervanovú si vzájomne pridržiavali,“

28.4. v bode 4/ Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman a Stanislav Dúbravický zo spáchania **trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku**, na tom skutkovom základe, že „R.B., ktorého trestná vec

bola vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Beďač, Ing. František Čerman, Stanislav Dúbravický v noci z 9. na 10.7.1976 na podnet Ing. Františka Čermana a Stanislava Dúbravického rozhodli sa Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, lebo im hrozila, že ich oznámi. Keď losovaním určili, kto z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtí, previazali jej ústa šatkou a s rukami zviazanými za chrbtom ju naložili do vozidla R.B, ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci, okr. Galanta k termálnemu jazierku. Po vyložení z vozidla Ing. Miloš Kocúr, R.B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie a Ing. Milan Andrášik ju hodili do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou ostatných obžalovaných utopili, R.B., ktorého trestná vec je vylúčená na samostatné konanie, Ing. Miloš Kocúr a Ing. Milan Andrášik na upozornenie Ing. Františka Čermana mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierna Voda, do ktorej ju hodili. Tá bola 14.7.1976 jej mŕtvola nájdená.“

29. Pokiaľ ide o návrh na povolenie obnovy konania najvyšší súd konštatuje, že tento bol podaný oprávnenými osobami (§ 396 ods. 3 Trestného poriadku).
30. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku *Obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.*
31. Inštitút obnovy konania predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci konať a rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolení obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím, je odstránenie prípadných justičných omylov. V danom prípade možnosť prelomenia princípu právnej istoty vyplýva z nadradenosti verejného záujmu na správnom, a teda spravodlivom

trestno-právnom rozhodnutí nad verejným záujmom na zachovaní imperatívu právnej istoty (m. m. napr. III. ÚS 299/2024). V konaní o povolenie obnovy konania (*iudicium rescindens*) podľa Trestného poriadku **príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia**, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného (III. ÚS 406/2014, II. ÚS 111/2015).

32. Konanie o povolenie obnovy konania teda pozostáva zo skúmania prípustnosti návrhu a skúmania odôvodnenosti návrhu. Súd tak najskôr skúma formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania (§ 399 ods. 1 Trestného poriadku), ďalej sa musí zaoberať tým, či navrhovateľ vo svojom návrhu tvrdí Trestným poriadkom predpokladané dôvody na povolenie obnovy konania, a konečne skúma odôvodnenosť návrhu, t. j. či sú uvádzané skutočnosti a dôkazy spôsobilé na to, aby bolo v obnovenom konaní možné dosiahnuť iné rozhodnutie vo veci (§ 394 Trestného poriadku; II. ÚS 111/2015). Pri posudzovaní odôvodnenosti návrhu na povolenie obnovy konania príslušný súd skúma, či sú navrhovateľom označené nové skutočnosti alebo dôkazy spôsobilé zabezpečiť mu v obnovenom konaní priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál takto novo predkladaných skutočností alebo dôkazov nemožno hodnotiť izolovane, ale je potrebné ich hodnotiť vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom, na základe ktorých súd ustálil skutkové zistenia v pôvodnom konaní. Podmienkou na povolenie obnovy konania nie je absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo dôkazy nepochybne povedú ku skutkovým zisteniam odlišným od pôvodného konania (III. ÚS 406/2014). Zároveň v konaní o povolení obnovy konania nie je povinnosťou konajúcich súdov *a priori* prijať sťažovateľom ponúknuté dôkazy a osvojiť si ich vyhodnotenie z pohľadu sťažovateľa, povinnosť konajúcich súdov sa obmedzuje len na posúdenie závažnosti, resp. kvality týchto dôkazov a následnú formuláciu odpovede, prečo tieto dôkazy považujú/nepovazujú za také, ktoré by spĺňali parametre tzv. nového dôkazu predvídaného § 394 ods. 1 Trestného poriadku (I. ÚS 202/2015, IV. ÚS 578/2020, IV. ÚS IV. ÚS 118/2022, IV. ÚS 395/2022, IV. ÚS 503/2025).
33. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového

stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov [§ 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku], či zistenie právoplatným rozsudkom súdu, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchali trestný čin (§ 394 ods. 5 Trestného poriadku).

34. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980).
35. Následne po zistení, že návrh na povolenie obnovy konania takéto nové skutočnosti alebo dôkazy obsahuje, musí súd zhodnotiť, či by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému rozhodnutiu o vine alebo treste v porovnaní s pôvodným právoplatným rozsudkom. Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe vyššie uvedené podmienky, súd môže obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia povoliť, v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov (primerane napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 12/2017, 3 Tost 18/2017, 3 Tost 6/2018). Dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom takéto posúdenie prináleží súdu. Len hodnotenia a predstavy obvineného vyjadrené v návrhu na povolenie obnovy konania pre vyššie uvedený záver nestačia.
36. Úvodom najvyšší súd uvádza, že súd prvého stupňa vyčerpávajúco reagoval na všetky podstatné skutočnosti uvádzané obvinenými v ich návrhoch na povolenie obnovy konania a ich doplneniach. Z napadnutého uznesenia sú zrejmé úvahy a myšlienkové postupy súdu prvého stupňa, ktorými sa riadil, a preto podľa názoru najvyššieho súdu napadnuté uznesenie obvineným poskytlo ucelenú a zrozumiteľnú odpoveď na to, prečo súd prvého stupňa ich návrhom na povolenie obnovy konania vyhovel len vo vzťahu ku skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa. Najvyšší súd sa preto, až na jednu výnimku, stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a na jeho obsah poukazuje.

37. Súd prvého stupňa napadnutým uznesením čiastočne povolil obnovu konania s odôvodnením, že Znalecký posudok je novým dôkazom, ktorý súdy konajúce pred rokom 1990 a ani po tomto roku nemali k dispozícii pri svojom rozhodovaní (vedeli o jeho existencii, avšak sa im ho nepodarilo zabezpečiť a v konaní vykonať ako dôkaz, teda nepoznali jeho obsah), pričom zároveň má ísť o dôkaz, ktorý by mohol mať vplyv na určenie miesta spáchania trestného činu vraždy poškodenej, teda na prípadnú možnú zmenu relevantných skutkových okolností. Súd prvého stupňa uviedol, že podľa tohto nového dôkazu zodpovedá zloženie vody z miesta nálezú tela poškodenej viac zloženiu vody, ktorú mala poškodená v krvnom obehú, než zloženiu vody v termálnom jazierku, kde mala byť podľa zistení súdov v pôvodnom konaní obvinenými utopená.
38. Zo Znaleckého posudku, konkrétne z odpovede na otázku č. 4 (pozn. otázka č. 4 znela vyhodnotiť biologické osídlenie odobratej vzorky vody z hľadiska výskytu rozsievok vo vzťahu k nálezú rozsievok pri súdnej lekárskej pitve) vyplynulo, že vo vzorke vody z miesta nálezú poškodenej bola preukázaná prítomnosť všetkých, v pitevnom protokole uvedených rodov rozsievok, t. j. *Nietzschia*, *Cyclotella* a *Fragilaria*. V Znaleckom posudku sa ďalej v časti faktických pripomienok k pitevnému protokolu uvádza, že za pozitívny dôkaz udusenía z utopenía je možné považovať iba nález rozsievok v telesných orgánoch napojených na vonkajšie prostredie priamo, t. j. krvným obehom (teda nie v pľúcach), ale napr. v pečeni.
39. Zo Zápisnice o súdnej pitve poškodenej zo 16. júla 1976 a posudku (vyšetrovací spis zv. XXII., č. l. 1830-1834) vyplýva, že príčinou smrti poškodenej bolo udusenie utopením, pričom v pľúcach poškodenej vo väčšom množstve a v pečeni ojedinele, ale bezpečne, bola zistená prítomnosť rozsievok typu *Cyclotella*, *Fragilaria* a *Nietzschia*, ktorý nález svedčí o tom, že voda vdychovaná za života, ktorá obsahovala rozsievky, sa dostala do krvného obehu a tým do pľúc a do pečene, teda poškodená sa utopila za živa.
40. Zo Znaleckého posudku z odboru hydrobiológie z 24. novembra 1981 (vyšetrovací spis zv. XXII., č. l. 1848-1851) vyplýva, že znalkyňa vypracovala znalecký posudok z rozborov vzoriek vody a dna tzv. termálneho jazierka odobratých 20. novembra 1981, pričom vzorky odoberala v troch profiloch, a to v teplejšej časti jazierka, vľavo od vyústenia termálnej vody, ďalej z teplejšej časti jazierka, vpravo od vyústenia

termálnej vody a z chladnejšej časti jazierka. Vo vzorkách vody znalkyňa zistila prítomnosť len rozsievok rodu *Nitzschia* a vo vzorkách z dnového sedimentu prítomnosť rozsievok rodu *Nitzschia* (vo všetkých troch profiloch) a tiež *Cyclotella meneghiana* (len v jednom profile). Prítomnosť rozsievok rodu *Fragillaria* znalkyňa v odobratých vzorkách nezistila. Znalkyňa zároveň uviedla, že celkový výskyt rozsievok v predchádzajúcich rokoch, ako aj v roku 1976 je istý, pričom ich druhové zloženie mohlo byť v predchádzajúcich rokoch odlišné od pozorovaní v roku 1981. Ďalej uviedla, že kvantitatívne zastúpenie rozsievok sa počas roka výrazne mení, pričom v teplejších mesiacoch v termálnej vode jazierka je predpoklad malého výskytu rozsievok.

41. Súd prvého stupňa v napadnutom uznesení uviedol, že miesto usmrtenia poškodenej mohlo byť iné, než aké je uvedené v skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, a teda že táto skutočnosť zakladá dôvod prinajmenšom na čiastočné povolenie obnovy konania vo vzťahu k predmetnému skutku. Najvyšší súd sa však s uvedeným záverom súdu prvého stupňa nestotožňuje, a to z viacerých dôvodov, vychádzajúc okrem iného aj z toho, čo napokon uviedol aj súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia na str. 14, a to že skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu v pôvodnom konaní neznámymi odôvodniť iné, než pôvodné napadnuté právoplatné rozhodnutie, resp. jeho časť, musí byť zisťovaná porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia s dôkazným významom nových tvrdených skutočností alebo nových navrhnutých dôkazov. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že aby mohlo prísť k povoleniu obnovy konania, musí byť výsledkom takéhoto skúmania určitý vyšší stupeň pravdepodobnosti, či dôvodný predpoklad pre možnú zmenu rozhodnutia, teda na obnovu konania nestačí len nekritické prevzatie tvrdených skutočností, či dôkazov od navrhovateľa bez ich zhodnotenia vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, z ktorých vyplynulo pôvodné skutkové zistenie.
42. Jedným z dôvodov, pre ktorý najvyšší súd zastáva vo vzťahu k čiastočnému povoleniu obnovy konania iný názor a na ktorý upozornil aj prokurátor vo svojej sťažnosti, je otázka zachovania totožnosti skutku. Nesporným je fakt vyplývajúci zo Zápisnice o súdnej pitve poškodenej, že príčinou smrti poškodenej bolo udusenie utopením, ku ktorému malo podľa skutkovej vety v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa dôjsť tak, že ju obvinení Ing. Kocúr, Brázda a Ing. Andrášik mali hodiť do jazierka, v ktorom ju pod kontrolou

ostatných obvinených mali utopiť a následne na upozornenie Ing. Čermana mali jej mŕtvolu z jazierka vytiahnuť a preniesť k neďalekej rieke Čierna voda, do ktorej ju mali hodiť.

43. Pokiaľ ide o otázku totožnosti skutku najvyšší súd uvádza, že táto je zachovaná, keď je zachovaná podstata skutku, ktorá spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Z hľadiska tohto ustanovenia podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Pritom však ani účasť (aktivita) obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. **Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu**, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2020, sp. zn. 4To/3/2019). Samotná možnosť zmeny miesta spáchania skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa preto nenaruša totožnosť tohto skutku. Najvyšší súd zároveň v tejto súvislosti poukazuje na fotodokumentáciu termálneho jazierka a jeho okolia žurnalizovanú vo vyšetrovacom spise, z ktorej je zrejmé, že termálne jazierko sa nachádzalo v blízkosti rieky Čierna voda (vyšetrovací zväzok XXI., č. l. 1818, 1821), teda posun miesta spáchania predmetného skutku nie je významný, a to o to viac, že spôsob spáchania predmetného skutku je rovnaký a obe miesta umožňovali jeho spáchanie rovnakým spôsobom, teda utopením poškodenej.
44. Najvyšší súd ďalej upozorňuje, že závery Znaleckého posudku nemožno mechanicky porovnávať so závermi Zápisnice o súdnej pitve poškodenej a bez ďalšieho z takého porovnania vyvodzovať, že poškodená bola utopená v rieke Čierna voda. Je pravdou, že rozsievky nachádzajúce sa vo vzorkách vody z rieky Čierna voda odobratých 16. júla 1976 pri ohľadaní povodia rieky Čierna voda (vyšetrovací spis zv. XXI., č. l. 1793) z hľadiska ich rodového zastúpenia boli totožné s rozsievkami, ktoré boli nájdené v pľúcach a aj v pečeni poškodenej pri súdnej pitve. Uvedené však bez ďalšieho neznamena, že rodové zastúpenie predmetných rozsievok v termálnom jazierku nemohlo byť totožné s ich výskytom v rieke Čierna voda v čase usmrtenia

poškodenej. Najvyšší súd zdôrazňuje, že vzorky vody a dnového sedimentu z termálneho jazierka, ktoré sa analyzovali v Znaleckom posudku z odboru hydrobiológie, boli odobraté až 20. novembra 1981, teda viac ako päť rokov po tom, ako malo dôjsť k spáchaniu skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa a navyše znalkyňa v predmetnom znaleckom posudku výslovne uviedla, že ich druhové zloženie mohlo byť v predchádzajúcich rokoch odlišné od pozorovaní v roku 1981, k čomu najvyšší súd dodáva, že mohlo byť aj totožné s druhovým zložením v rieke Čierna voda, a to o to viac, že termálne jazierko, ako už bolo uvedené, bolo v jej blízkosti. Na tomto mieste najvyšší súd navyše poznamenáva, že z vyjadrenia Geologického ústavu Dionýza Štúra z 19. novembra 1981, ktoré Najvyššiemu súdu Českej a Slovenskej Federatívnej republiky predložila Správa Zboru národnej bezpečnosti hlavného mesta Bratislavy a Západoslovenského kraja, odbor vyšetrovania verejnej bezpečnosti ako prílohu svojej odpovede z 13. júla 1990 vyplýva, že bagrovisko (t. j. termálne jazierko) v Kráľovej pri Senci bolo v roku 1976 prepojené s riekou Čierna voda (pozn. vo vyjadrení označená ako „potok“).

45. V nadväznosti na uvedené najvyšší súd poukazuje na výpoveď obvineného Ing. Kocúra z 18. júna 1981, kde menovaný okrem iného vypovedal, že poškodenú obvinený Ing. Andrášik sotil do vody, ponoril jej hlavu pod vodu a hovoril jej niečo v tom zmysle, že či si to nemieni rozmyslieť s tým oznamovaním a párkrát jej takto hlavu ponoril pod vodu. Obvinený Ing. Kocúr tiež vyslovil domnienku, že poškodená sa musela pod vodou nadýchnuť a takto sa utopila, na čo mal priskočiť k obvinenému Ing. Andrášikovi a spoločne mali poškodenú vytiahnuť na breh, kde jej skúšal tep, avšak poškodená nejavila známky života. Ďalej vypovedal, že sa pokúšal dať poškodenej aj umelé dýchanie, čo však bolo už neúčinné (vyšetrovací zväzok VIII., č. 1. 717). Z uvedeného potom nie je možné vylúčiť ani taký priebeh skutkového deja, že poškodená v skutočnosti po jej topení v termálnom jazierku nemusela byť mŕtva a jej telo sa mohlo reflexívne nadýchnuť aj v rieke Čierna voda ešte aj po tom, ako ju tam mali obvinení preniesť.
46. Výpoveď obvineného Ing. Kocúra, pokiaľ ide o topenie poškodenej v termálnom jazierku a prenesenie jej tela do rieky Čierna voda, potvrdzuje aj obvinený Ing. Andrášik vo svojej výpovedi z 11. septembra 1981, hoci vinu prenáša na iných obvinených v tom zmysle, že on sa topenia poškodenej a ani jej následného prenesenia do rieky Čierna voda

nezüčastnil. Obvinený Ing. Andrášik zároveň pri tomto výsluchu predložil vlastný náčrtok okolia termálneho jazierka, v ktorom mala byť poškodená utopená s označením miesta, na ktorom mali byť odstavené vozidlá obvinených, ako aj miesta, na ktorom malo dôjsť k opakovanému znásilneniu poškodenej a tiež s označením rieky Čierna voda (pozn. obvinený ju v náčrtku označil ako „kanál“) aj so smerovými šípkami a približnými vzdialenosťami.

47. Zo všetkých uvedených skutočností potom najvyšší súd v súhrne vyvodzuje, že Znalecký posudok nie je novým dôkazom, ktorý by spĺňal parametre uvedené v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. nie je novým dôkazom, ktorý by mohol sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine obvinených.
48. Najvyšší súd ďalej uvádza, že sa nestotožňuje na Znalecký posudok nadväzujúcou argumentáciou obvinených, podľa ktorej zmena miesta činu (pozn. t. j. miesta utopenia poškodenej) zásadne ovplyvňuje chronológiu a logiku celého skutkového deja a priamo vedie k revízii celého reťazca dôkazov. Najvyšší súd nespochybňuje fakt, že skutkové vety v bodoch 1/ až 4/ rozsudku súdu prvého stupňa popisujú na seba nadväzujúce časti skutkového deja vo vzťahu k poškodenej, a to od príchodu poškodenej z internátu v Mlynskej doline v Bratislave na miesto, kde mala byť unesená, cez priebeh deja v dome na Varínskej ulici v Bratislave, kde mala byť opakovane znásilnená až po jej prevezenie do Kráľovej pri Senci, kde mala byť v termálnom jazierku utopená. Na strane druhej ale dodáva, že prípadná zmena miesta utopenia poškodenej, ku ktorej však na podklade Znaleckého posudku nie je možné dospieť, nenarúša priebeh skutkov v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa a už vôbec ho nevyklúča, pretože aj v prípade, ak by k utopeniu poškodenej skutočne malo dôjsť v rieke Čierna voda, potom sa táto okolnosť dá logicky vysvetliť nielen úvahami, ktoré najvyšší súd predostrel v bodoch 37 až 46 tohto uznesenia, ale tiež tým, že nikto z obvinených nikdy nevypovedal, že by poškodená mala byť topená (t. j. že by jej hlava mala byť ponáraná pod vodu) v rieke Čierna voda. Navyše termálne jazierko a rieka Čierna voda sa v čase, kedy mal byť skutok spáchaný, nachádzali vo vzájomnej blízkosti a dokonca mali byť v rozhodnom čase prepojené, preto ani prípadná zmena miesta, na ktorom mala byť poškodená skutočne utopená, teda miesta, na ktorom mala vdýchnuť do pľúc vodu, žiadnym

spôsobom nezasahuje do priebehu skutkov v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa.

49. Z uvedených dôvodov sa najvyšší súd nestotožňuje ani s ďalšou nadväzujúcou argumentáciou obvinených, podľa ktorej pokiaľ v obnovenom konaní príde k vykonaniu Znaleckého posudku, musí to mať vplyv aj na hodnotenie ostatných doposiaľ vykonaných dôkazov, teda najmä na hodnotenie výpovedí obvinených popisujúcich priebeh danej udalosti, resp. podľa ktorej je zjavné, že pokiaľ výpovede obvinených minimálne v časti týkajúcej sa topenia poškodenej v jazierku boli nepravdivé, je potrebné sa pýtať, v čom všetkom mohli byť ich výpovede nepravdivé, resp. neobsahovali pravdivý popis relevantných skutočností.
50. Najvyšší súd poukazuje na fakt, že to boli obvinení (pozn. niektorí z nich), ktorí sa už počas prípravného konania k spáchaniu stíhaných skutkov priznávali a následne svoje výpovede odvolávali, pričom výrok o ich vine v rozsudku súdu prvého stupňa sa opiera aj o tie ich výpovede, v ktorých spáchanie skutkov priznali. Obvinení tak v rámci konania o povolení obnovy konania de facto žiadajú o iné hodnotenie svojich vlastných výpovedí argumentujúc zjednodušene povedané tým, že pokiaľ klamali v otázke miesta utopenia poškodenej, potom to svedčí o tom, že klamali aj v iných okolnostiach.
51. Najvyšší súd však opakovane zdôrazňuje, že pokiaľ Znalecký posudok nemá potenciál spochybniť vierohodnosť výpovedí obvinených o priebehu skutku v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa, t. j. nie je dôkazom o tom, že obvinení (pozn. tí z nich, ktorí sa priznávali) o topení poškodenej v termálnom jazierku klamali, o to viac nemôže mať potenciál spochybniť vierohodnosť ich výpovedí o priebehu skutkov v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa.
52. K sťažnostným námietkam obvinených smerujúcich k povoleniu obnovy konania v celom rozsahu (t. j. aj vo vzťahu ku skutkom v bodoch 1/ až 3/ rozsudku súdu prvého stupňa) najvyšší súd odpovedá nasledovne:
53. Novým dôkazom má byť ďalej podľa obvinených fotografia osobného motorového vozidla rodičov obvineného Romana Brázdu, ktorá má v spojení s výsledkami

vyšetrovacieho pokusu preukazovať, že poškodenú nemohli 9. júla 1976 vtiahnuť do vozidla obvinení. Podstatou tejto argumentácie obvinených je tvar zadných združených svetiel predmetného vozidla, kde vozidlo rodičov obvineného Romana Brázdu (pozn. Fiat 125p) malo mať zadné združené svetlá umiestnené zvislo, pričom vozidlo, ktoré pri vyšetrovacom pokuse konanom 21. júla 1976 označili svedkyne Zdena Kováčová a Margita Mlynarčíková (pozn. Vaz 2101/Žiguli), malo zadné združené svetlá umiestnené vodorovne.

54. Z Protokolu o vyšetrovacom pokuse a pripojenej dokumentácie z 21. júla 1976 skutočne vyplýva, že obe menované svedkyne, ktoré mali byť svedkami únosu poškodenej, zhodne označili vozidlo VAZ 2101, ktoré malo zadné združené svetlá umiestnené vodorovne. (vyšetrovací spis zv. XX, č. l. 1698, fotografia na č. l. 1700).
55. Z rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že vo vzťahu k únosu poškodenej boli vypočutí viacerí svedkovia [Ing. Urbánek, MUDr. Barčíková, Ing. Miroslav Vanko, RNDr. Ladislav Veľký, Ivan Mrázko, Marián Krajčí, Ľubomír Lazový, Magdaléna Mlynarčíková, Zdenka Prieložná (Kováčová), Anna Bublincová, Bohuslava Bublincová]. Pokiaľ však ide o továrenskú značku vozidla, do ktorého mala byť poškodená násilne vtiahnutá, svedkovia uvádzali rôzne údaje, ako napr. Žiguli, R 16, Dácia, Lada, Fiat, Škoda 100 či Škoda MB. Okrem svedkýň Zdenky Prieložnej a Margity Mlynarčkovej, ktoré pri vyšetrovacom pokuse označili vozidlo s pozdĺžnymi/vodorovnými zadnými združenými svetlami, o takom vozidle vypovedali aj svedok Ing. Miroslav Vanko a aj Ľubomír Lazový. Odhliadnuc od uvedeného však predmetná fotografia vozidla zn. Fiat 125p nemôže byť novým dôkazom podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, pretože táto bola súdu prvého stupňa predložená už na hlavnom pojednávaní konanom 22. októbra 2003 pri výsluchu svedka Ľubomíra Lazového, a to obvineným Ing. Kocúrom. Porovnaním oboch fotografií je zrejmé, že ide o totožné vozidlo s ev. číslom NRA 15-76, pričom na oboch fotografiách je zrejmé umiestnenie zadných združených svetiel. Inak povedané, súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd mali už v tzv. základnom konaní k dispozícii fotografiu vozidla otca obvineného Romana Brázdu, do ktorého mala byť poškodená násilím vtiahnutá a samotná skutočnosť, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku neuvádza, ako sa vysporiadal s otázkou umiestnenia zadných združených svetiel vozidla, do ktorého mala byť

poškodená násilne vtiahnutá, predmetnej fotografii nedáva povahu „nového dôkazu“ v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

56. Súd prvého stupňa nenechal bez povšimnutia argumentáciu obvinených smerujúcu k tomu, že ich priznania mali byť vynútené psychickým a fyzickým nátlakom spoluväzňov, ktorí boli nasadzovaní do ich cieľ počas väzobného stíhania a konštatoval, že sa s takou argumentáciou zaoberal už vo svojom rozsudku z roku 2004, v ktorom poukázal na výpoveď obvineného Ing. Milana Andrášika zo 17. júna 1981, v ktorej menovaný obvinený uvádzal, že na neho mal pôsobiť aj spoluväzeň Ivan Fagan, ktorý ho mal donútiť nakresliť náčrtok a k rozhovoru, ktorý Ivan Fagan poskytol v roku 2001 uviedol, že tento bol k dispozícii ešte počas pôvodného konania. K argumentácii súdu prvého stupňa najvyšší súd pre upresnenie dodáva, že za nový dôkaz podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku nie je možné považovať ani predmetný článok uverejnený v denníku Nový Čas 22. mája 2001, pretože tento súdu prvého stupňa predložil obvinený Ing. Milan Andrášik v prílohe svojej sťažnosti proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 25. júna 2001, sp. zn. Z - 2 1 T 36/90 doručenej súdu prvého stupňa 18. júla 2001, teda konajúce súdy ho mali k dispozícii už v pôvodnom konaní.
57. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na výpoveď obvineného Juraja Lachmanna, Ing. Františka Čermana, ako aj na výsluch znalca Doc. Dobrotku na hlavnom pojednávaní konanom 16. septembra 1993 s tým, že súdy už v pôvodnom konaní disponovali informáciami, podľa ktorých mali byť na obvinených nasadení informátori, avšak konanie takých informátorov nepovažovali za také, ktoré by malo meniť, resp. ovplyvniť dokazovanie. K argumentácii súdu prvého stupňa najvyšší súd poukazuje aj na odôvodnenie v poradí prvého rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 1982, sp. zn. 1 T 6/82, kde sa súd prvého stupňa už v tom čase zaoberal obhajobou obvineného Ing. Milana Andrášika o nekalom pôsobení spoluväzňa Ivana Fagana, ktorú obhajobu považoval za dodatočne vykonštruovanú s tým, že menovaný obvinený si ju osvojil až potom, ako bol na hlavnom pojednávaní oboznámený s výpoveďou obvineného Brázdu. Súd prvého stupňa svoj záver oprel aj o znalecké vyšetrenie obvineného Ing. Milana Andrášika v podstate bezprostredne po údajnom pôsobení Ivana Fagana, pričom žiaden zo znalcov u neho nezistil žiadne príznaky depresie, naopak obvinený prekypoval sebavedomím.

58. Osobitnú pozornosť súd prvého stupňa venoval aj zvukovému záznamu z výsluchu svedkyne MUDr. Viery Zimákovej z 22. februára 1980, ktorý mal byť podľa názoru obvinených dôkazom preparácie menovanej svedkyne. Súd prvého stupňa však správne vysvetlil, že „preparácia“ je využitie kombinácie metód psychického a fyzického nátlaku na vôľu osoby založených na využívaní strachu vypočúvanej osoby, jej izolácie od iných osôb a sľubovaní výhod, resp. odmien, ak bude vypovedať želaným spôsobom a poukázal na predmetný zvukový záznam, z ktorého vyplýva, že svedkyňa počas výsluchu odvolala všetko, čo predtým vypovedala a na otázku vypočúvajúcich, ktorá z ňou uvádzaných verzií je pravdivá odpovedala, že tá, ktorú uvádzala aktuálne na výsluchu. Súd prvého stupňa ďalej správne poukázal na to, že menovaná svedkyňa aj po vznesení obvinenia obvineným viackrát svoje výpovede menila a zároveň uvádzala aj rôzne dôvody takých zmien, ako napr. nátlak polície, či strach z pomsty obvinených, resp. anonymný list. Súd prvého stupňa k zvukovému záznamu ďalej uviedol, že vypočúvajúce osoby svedkyňu „tlačili“ do odpovede, ktorá z ňou uvádzaných výpovedí je pravdivá, avšak samotný výsluch nevyhodnotil tak, že by vypočúvajúce osoby mali svedkyňu učiť, ako vypovedať, resp. že by ju skúšali, či si zapamätala text poskytnutý políciou a poukázal tiež na návrh na realizáciu prípadu únosu a vraždy poškodenej spáchanej 9. júla 1976, v ktorom sa k výpovediam menovanej svedkyne uvádza, že táto je ovplyvňovaná páchatel'mi a jej výpoveď pod takým vplyvom nemusí byť celkom pravdivá, resp. si na niektoré detaily nemusí pamätať, najmä ak bola pod vplyvom alkoholu, z čoho vyvodil, že polícia počítala aj s takou alternatívou, že nie všetko, čo svedkyňa vypovedala, musí byť pravda, teda že také konštatovanie nesvedčí o tom, že by svedkyňa mala byť svoju výpoveď naučená políciou a pripravená opakovať naučený text proti obvineným v rámci dokazovania. Najvyšší súd sa s uvedenými úvahami súdu prvého stupňa stotožňuje a bez potreby ich ďalšieho rozvíjania na ne poukazuje.
59. Súd prvého stupňa tiež správne reagoval na námietky obvinených smerujúce k nezákonnosti postupu polície pri objasňovaní trestnej činnosti, resp. nezákonným zriadením zvláštnej operatívnej skupiny. Najvyšší súd zastáva rovnaký názor, t. j. že dokumenty z archívu v Kaniciach sa viažu na operatívny postup polície, ale netýkajú sa samotného trestného stíhania, pretože výsledky operatívneho vyťažovania, resp. preverovania nepredstavovali dôkazy v trestnoprávnom zmysle, a preto z nich súdy pri ustáľovaní viny obvinených nemohli vychádzať, k čomu najvyšší súd dodáva, že ani nevychádzali. Čo je ale podstatné a upozornil na to

aj súd prvého stupňa je to, že niektorí obvinení a aj svedkovia menili, odvolávali, resp. dopĺňali svoje výpovede, teda mali priestor na to, aby sa k stíhanej trestnej činnosti vyjadrili, a to aj k zmenám svojich výpovedí a konajúce súdy mali opakovaný priestor na to, aby sa k takým výhradám vyjadrili vo svojich rozhodnutiach. Tieto námietky teda boli konajúcimi súdmi posudzované, t. j. nejde o námietky nové.

60. Rovnako za správnu považuje najvyšší súd argumentáciu súdu prvého stupňa, podľa ktorej je bez dosahu na povolenie obnovy konania skutočnosť, či zriadenie zvláštnej skupiny kriminalistov bolo, resp. nebolo v súlade s dobovými zákonmi, pretože podstatnými pre rozhodnutie o vine obvinených boli dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní.
61. Najvyšší súd sa tiež stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa k osobám svedkov Petra Hlavandu, Jozefa Škrobánka a Milana Antošovského.
62. V prípade svedka Petra Hlavandu novým dôkazom nemôže byť úradný záznam zo 17. septembra 1976, v ktorom sa uvádza, že menovaný 9. júla 1976 nebol na diskotéke, pretože cestoval do Nitry k rodičom, pretože svedok Hlavanda vo svojej prvej výpovedi z 24. októbra 1981 uvádzal, že kontroly spoločenských večierkov v UNIC clube vykonával dlhšie obdobie a bolo pre neho značne komplikované spomenúť si na jeden konkrétny deň, pričom pri priebežnom šetrení s pracovníkmi ZNB mu bolo v súvislosti s konkrétnou situáciou, ktorá nastala zrejme, že sa v spomínaný večer kontroly zúčastnil taktiež, a to napriek tomu, že v priebehu letných prázdnin takmer každý týždeň chodieval na sobotu a nedeľu do Nitry za matkou. Svedok Hlavanda pri výsluchu 24. októbra 1981 neuviedol, že svoju účasť na diskotéke 9. júla 1976 odvodil od pripomienky vyšetrovateľa, že mal zabezpečiť obvinenému Ing. Andrášikovi vstup na predmetnú diskotéku. Napokon úradný záznam zo 17. septembra 1976 zachytáva len vyjadrenie svedka Hlavandu, t. j. nie je priamym dôkazom o tom, že sa 9. septembra 1976 nezúčastnil diskotéky, a to o to viac, že za matkou mal chodiť „takmer každý týždeň“, čo nevylučuje, že víkend nasledujúci po piatku 9. júla 1976 za matkou buď nešiel, alebo za ňou cestoval na ďalší deň v sobotu. Z uvedených dôvodov preto nemôže mať povahu nového dôkazu podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku ani prehlásenie svedka Hlavandu z 10. januára 2025, v ktorom sa odvoláva na svoj „výsluch a výpoveď“ z roku

1976 (pozn. vyt'azovanie zo 17. septembra 1976), ktoré obvinení predložili súdu prvého stupňa 22. januára 2025.

63. Najvyšší súd ďalej zastáva názor, že ani „obsahová zmena“ výpovedí svedka Ing. Jozefa Škrobánka nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy konania. Obvinení poukázali na Protokol o výsluchu menovaného svedka z 26. augusta 1976, kde svedok potvrdil svoju účasť na diskotéke konanej 9. júla 1976, pričom vo vzťahu k udalostiam z večera uvedeného dňa uviedol, že o nich vie len toľko, čo počul od svojich spolužiakov. Pokiaľ menovaný svedok 15. júna 1981, resp. aj v ďalších výpovediach vypovedal, že si z diskotéky pamätá aj na obvinených Brázdu, Ing. Kocúra, Dúbravického, Ing. Andrášika či Beďača, najvyšší súd poukazuje na prvú stranu Protokolu o výsluchu svedka z 26. augusta 1976, kde je uvedené, že svedok je vypočúvaný v trestnej veci únosu a vraždy poškodenej, ku ktorým sa však nevyjadroval v žiadnom zo svojich ďalších výsluchov, pretože o únose a vražde poškodenej nevedel nič uviesť. Nejde teda o „obsahovú zmenu“ výpovede svedka, ako to uviedli obvinení (pokiaľ svedok neskôr uvádzal, že videl obvinených na diskotéke, týmto spôsobom bez ďalšieho nevypovedal k únosu a vražde poškodenej). Navyše v čase výsluchu menovaného svedka 26. augusta 1976 sa ho vypočúvajúci nepýtal na prítomnosť iných osôb na diskotéke, preto samotná skutočnosť, že v tom čase svedok Ing. Škrobánek o účasti obvinených na diskotéke nevypovedal, nemôže zakladať dôvod na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd tiež dodáva, že svedok Ing. Škrobánek tak pri výsluchu na hlavnom pojednávaní konanom 22. februára 1994, ako aj hlavnom pojednávaní konanom 15. januára 2003 opisoval priebeh jeho výsluchov, takže konajúce súdy mali možnosť samy posúdiť, či je, alebo naopak nie je svedecká výpoveď tohto svedka vierohodná.
64. Pokiaľ ide o čestné prehlásenie svedka Milana Antošovského z 25. júna 2020, ani toto nie je možné vyhodnotiť ako nový dôkaz odôvodňujúci povolenie obnovy konania. Vychádzajúc z jeho obsahu menovaný svedok uviedol, že dátum jeho účasti na diskotéke 9. júla 1976 bol stotožnený kriminalistami a svedok ho len akceptoval ako úradne správny. Svedok Antošovský svoje prehlásenie oprel o písomnú korešpondenciu so svojou manželkou (pozn. ktorú však nepredložil a nepredložili ju ani obvinení), kde mal v liste zo 17. júla 1976 opisovať svoju cestu vlakom z Prešova do Bratislavy, z čoho potom vyvodil, že 9. júla 1976 musel cestovať vlakom na víkend z Bratislavy do Prešova, pričom skutočnosť, že 9. júla 1976 nebol na predmetnej diskotéke,

mu mal potvrdiť aj Ivan Jamrišek, ktorý bol v uvedený deň členom poriadkovej služby, a ktorý mu zároveň mal potvrdiť, že sa 9. júla 1976 diskotéky nezúčastnil. Svedok Antošovský tiež uviedol, že na základe toho, že sestry Cohenové a obvinený Ing. Andrášik boli v júli 1976 v UNICu spolu viackrát, je zrejme, že stretnutie s nimi nebolo 9. júla 1976, ale v deň jeho poriadkovej služby, pravdepodobne 14. júla 1976.

65. K čestnému prehláseniu svedka Antošovského najvyšší súd uvádza, že menovaný svedok dátum svojej účasti na diskotéke 9. júla 1976 spochybnil až na hlavnom pojednávaní konanom 21. februára 1994 (t. j. takmer po 18-tich rokoch po konaní diskotéky), keď vypovedal, že dátum diskotéky mu bol v podstate povedaný vypočúvajúcim v roku 1978. Vyjadrenie svedka Antošovského na hlavnom pojednávaní konanom 21. februára 1994 je však v rozpore s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní konanom 1. septembra 1982, kde vypovedal, že malo ísť o jedinú diskotéku v Mlynskej doline, na ktorej bol a na ktorej bol súčasne aj usporiadateľom a pokiaľ v prípravnom konaní uvádzal dátum 9. júla 1976, zrejme si to overil podľa poznámok vo svojom kalendárik, t. j. neuvádzal, že by tento dátum mal mať od vyšetrovateľa. Svedok Antošovský navyše v reakcii na tvrdenie obvineného Ing. Čermana (pozn. obvinený sa na hlavnom pojednávaní konanom 1. septembra 1982 vyjadroval k svedeckej výpovedi svedka Antošovského), že svedok vypovedal o diskotéke, ktorá sa konala 14. júla 1976 jasne odpovedal, že taká zámena nie je možná, pretože nevie, či bol 14. júla 1976 ešte v Bratislave, pretože si myslí, že sa vrátil domov po letnej aktivite.
66. Najvyšší súd len poznamenáva, že svedok Antošovský v prípravnom konaní 10. novembra 1981 vypovedal, že si bezpečne pamätá, že 9. júla 1976 mal poriadkovú službu na diskotéke organizovanej v UNIC clube a doplnil, že o udalosti, ktorá sa odohrala 9. júla 1976, sa dozvedel hneď na druhý deň a o deň neskôr po tejto udalosti bol dotazovaný bezpečnostnými orgánmi o tom, či poškodenú poznali, z čoho potom možno bez dôvodných pochybností vyvodit', že pokiaľ by sa diskotéky 9. júla 1976 skutočne nezúčastnil, pri dotazovaní, ktoré sa ako sám vypovedal konalo o deň po predmetnej udalosti, by celkom isto príslušníkov polície na túto skutočnosť upozornil.
67. Najvyšší súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa ako vierohodnú posúdil tú výpoveď svedka Antošovského, ktorý (pozn. spolu s ďalšími svedkami) potvrdil, že na diskotéke

9. júla 1976 videl obvinených Ing. Andrášika a Ing. Čermana, s ktorými boli dievčatá z Francúzska (pozn. sestry Cohenové), pričom takýto záver súd prvého stupňa prijal aj napriek jeho vyjadreniam k dátumu 9. júl 1976 na hlavnom pojednávaní konanom 21. februára 1994. Z uvedeného potom vyplýva, že spochybnenie uvedeného dátumu svedkom Antošovským v jeho čestnom prehlásení z 25. júna 2020 nie je novým dôkazom, ktorý by mal zakladať dôvod na povolenie obnovy konania. Najvyšší súd tiež dodáva, že ani samotná skutočnosť, že svedok Antošovský mal v liste zo 17. júla 1976 opisovať svoju cestu vlakom z Prešova do Bratislavy, nie je dôkazom toho, že sa diskotéky konanej 9. júla 1976 nezúčastnil, keďže z Bratislavy do Prešova mohol cestovať aj po jej konaní.

68. Za správne tiež považuje najvyšší súd aj závery súdu prvého stupňa k obvinenému Stanislavovi Dúbravickému. Zo Záznamu z previerky k osobe obvineného Stanislava Dúbravického z 25. apríla 1979 vyplýva, že obvinený mal 9. júla 1976 odpracovať 7 hodín na nákladom motorovom vozidle zn. V3S nezisteného ev. čísla., z čoho potom obvinení vyvodzujú, že sa nemohol doobeda dostať do Bratislavy vozidlom obvineného Brázdu. Záznam z previerky, na ktorý obvinení poukazujú, však obsahuje aj ďalšie, obvinenými neuvedené zistenia, a to že tzv. staska na meno obvineného Dúbravického (pozn. záznam o prevádzke vozidla) v archíve nájdená nebola a nebolo zistené ani to, že by bol na staske uvedený ako závozník (pozn. t. j. spolu s iným zamestnancom). Dôležitý je však posledný odsek predmetného záznamu, v ktorom sa uvádza, že v stredisku Zvolen, t. j. v tom stredisku, kde mal pracovať obvinený Dúbravický, bolo vysunuté len jedno vozidlo V3S s ev. číslom BL 61-38, ktorého vodičom bol Miroslav Čliak, pričom staska od tohto vozidla sa v archíve nachádza, čo v spojení s tým, že na žiadnej staske ako závozník uvedený nebol, dôvodne spochybňuje to, že by 9. júla 1976 pracoval. Navyše súd prvého stupňa správne poukázal na to, že ku skutku malo dôjsť až v neskorých večerných hodinách 9. júla 1976.
69. Ani predmetný záznam z previerky preto nemôže mať povahu nového dôkazu podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, pretože pokiaľ bolo v stredisku Zvolen len jedno vozidlo V3S, ktorého vodičom bol niekto iný a staska k tomuto vozidlu na deň 9. júla 1976 je archivovaná, potom to nielen spochybňuje predpoklad, že obvinený Dúbravický 9. júla 1976 pracoval, ale najmä nevylučuje výpovede tých svedkov, ktorí vypovedali o jeho ceste vozidlom obvineného Brázdu do Bratislavy.

70. Vo vzťahu k osobe sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Jurajovi Klimentovi obvinení poukázali na dva blogy, ktoré mal menovaný sudca zverejniť na portáli postoj.sk 5. septembra 2017 a 11. septembra 2017 s tým, že v ich rámci mali byť verejnosti predložené záznamy z kriminalistických operácií Kamera a Uzol, ktoré mali byť pre potreby vyšetrovateľov vyhotovené správou väznic, v ktorých mali byť obvinení počas prípravného konania vo väzbe, resp. aj z obdobia, kedy už malo prebiehať súdne konanie. Obvinení označili predmetné blogy a k ich menám, ako aj k menu svedkyne MUDr. Zimákovej uviedli celkový počet strán zverejnených správ. Zároveň uviedli, že archív v Kaniciach v digitalizovanej forme predmetné správy neobsahuje. Na dátovom nosiči USB, ktorý tvorí prílohu ich návrhu na povolenie obnovy konania, však v priečinku označenom ako „Hlásenia spoluväzňov – blog Dr. Kliment“ predmetné správy obsiahnuté sú. Obvinení preto navrhli, aby súd prvého stupňa predmetné správy od sudcu JUDr. Juraja Klimenta zabezpečil, a to s odôvodnením, že tieto sa javia byť nekompletné.
71. Obvinení ale v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedli, čo by mali predmetné správy vo vzťahu k povoleniu obnovy preukazovať. Samotná skutočnosť, že do cieľ obvinených boli nasadzovaní väzni, ktorí mali vyšetrovateľov informovať o tom, či a čo ten-ktorý obvinený na cele vo vzťahu k vyšetrovaniu povie, totiž sporná nie je. Ako uviedol sudca JUDr. Juraj Kliment vo svojom blogu z 5. septembra 2017, išlo o pomocné zistenia, ktoré nemali váhu dôkazov a slúžili len na to, aby vyšetrovateľom umožnili stanoviť správnu taktiku vyšetrovania. Odsúdenie obvinených nebolo založené na takých správach, ale najmä, predmetné správy nepreukazujú žiaden psychický a ani fyzický nátlak na jednotlivých obvinených počas ich väzobného stíhania. Podľa názoru najvyššieho súdu, predmetné správy preukazujú pravý opak, pretože z ich obsahu je možné zistiť, ako jednotliví obvinení uvažovali a taktizovali (pozn. ktorý z nich sa k čomu prizná a za akých okolností, riešili možnosť, ako vinu preniesť na iného obvineného, uvažovali o tom, či sa priznať len k časti konania, aby boli uznaní vinnými len z menej závažného trestného činu a pod.). Predmetné záznamy preto skôr nasvedčujú tomu, že obvinení žiadnemu psychickému a ani fyzickému nátlaku vystavení neboli, naopak mali taktizovať, ako sa z pre nich nepriaznivej situácie dostať s čo najmenšou ujmov.

72. Pokiaľ obvinení k nasadzovaniu väzňov do ich cieľ poukazujú na možné vedenie vyšetrovania v rozpore so zákonom, najvyšší súd k takejto argumentácii uvádza, že o rozpor so zákonom by v zásade išlo vtedy, pokiaľ by takýto spoluväzeň bol vypočutý v procesnom postavení svedka a aj na podklade takejto výpovede by súd uznal vinu, a to v podstate z dôvodov, na ktoré upozornil aj krajský súd na str. 26 napadnutého uznesenia keď uviedol, že pokiaľ sa podozrivým osobám kladú otázky, ktoré majú charakter výsluchu a zatajuje sa pritom, že v skutočnosti ide o vyšetrovanie, porušuje sa zásada zákazu sebaobviňovania. V prejednávanej veci však takáto situácia nenastala.
73. Najvyšší súd sa stotožňuje aj s argumentáciou súdu prvého stupňa ohľadne odmietnutia návrhu na doplnenie dokazovania výsluchom sudcu JUDr. Juraja Klimenta, ktorého predmetom malo byť zistenie, odkiaľ získal materiál, ktorý publikoval v rámci svojich blogov na portáli postoj.sk a tiež to, aby sa vyjadril k svojmu názoru na využívanie informátorov v celách obvinených. Najvyšší súd v zhode so súdom prvého stupňa uvádza, že pre rozhodnutie o povolení obnovy konania nie sú podstatné subjektívne názory menovaného sudcu na využívanie informátorov v celách.
74. Najvyšší súd ďalej považuje za potrebné v krátkosti reagovať aj na tvrdenia obvineného Bed'ača, podľa ktorých má byť zrejmé, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná súlož s poškodenou, teda ani jej znásilnenie a podľa ktorých alkohol v jej tele vznikol hnilobným procesom až po jej smrti, čo má vylučovať nielen zistenia o tom, že obvinení mali poškodenú v dome na Varínskej ulici v Bratislave nútiť piť alkohol, ale aj zistenia o tom, že s poškodenou mali opakovane proti jej vôli vykonať súlož.
75. Čo sa týka otázky súlož s poškodenou či jej znásilnenia, zo Zápisnice o súdnej pitve poškodenej zo 16. júla 1976 a posudku vyplýva, že pri podrobnej pitve vonkajších a vnútorných pohlavných ženských orgánov, neboli zistené žiadne stopy násilia, ktoré by poukazovali na to, že na poškodenej bola vykonaná súlož alebo iná sexuálna manipulácia, pričom pre hnilobu nebola zisťovaná ani prítomnosť spermií. Zápisnica o súdnej pitve poškodenej a posudok sú podpísané MUDr. Vladimírom Porubským, ktorý na hlavnom pojednávaní konanom 15. septembra 1993 vypovedal, že napriek nezisteniu stôp znásilnenia, toto nie je možné vylúčiť z dôvodu hnilobných zmien. Zároveň bol na okolnosť stôp po znásilnení na tele poškodenej doplnený znalecký posudok, v ktorom MUDr. Porubský, ako aj MUDr. Martin Kokles uviedli, že napriek

uvedeným zisteniam tieto nevylučujú, že na poškodenej mohla byť vykonaná súlož aj so šiestimi mužmi, pokiaľ by táto súlož nebola sprevádzaná poranením či už v oblasti genitálií, alebo na inom mieste. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že Zápisnica o súdnej pitve poškodenej zo 16. júla 1976 a posudok nevylučujú pravdivosť výpovedí tých obvinených, v ktorých sa k súlož s poškodenou priznávali.

76. Pokiaľ ide o alkohol v krvi poškodenej, zo Znaleckého posudku vyplýva, že meraná hodnota alkoholu v krvi mŕtvoly môže byť mierne, v rozsahu 0,1 až 0,2 ‰, zvýšená následkom prítomnosti etanolu vzniknutého hnilobným procesom. Zo Zápisnice o súdnej pitve poškodenej zo 16. júla 1976 a posudku vyplýva, že poškodená mala v krvi 0,79 ‰ alkoholu. Po odpočítaní maximálnej hodnoty, o ktorú môže byť táto hladina zvýšená v dôsledku hnilobných procesov, je to stále hodnota 0,59 ‰ alkoholu v krvi, teda hodnota, ktorá preukazuje, že alkohol v krvi poškodenej nevznikol len hnilobným procesom. Aj v tomto prípade preto Znalecký posudok nevylučuje pravdivosť výpovedí tých obvinených, ktorí popisovali, ako mali v dome na Varínskej ulici v Bratislave poškodenú nútiť piť alkohol.
77. Čo sa týka poukazu obvinených na dokumenty uložené v archíve v Levoči, resp. na čestné prehlásenia manželov Bačovcov, súd prvého stupňa správne uviedol, že predmetné dôkazy boli súdom známe už v pôvodnom konaní a skutočnosť, že sa nimi súdy v pôvodnom konaní odmietli zaoberať nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania. Vo vzťahu k manželom Bačovcom najvyšší súd tiež poznamenáva, že títo museli byť svedkami inej udalosti, pretože podľa ich vyjadrenia neznáma študentka mala nastúpiť do vozidla s neznámymi mužmi dobrovoľne. V prejednávanej trestnej veci však mala byť poškodená do vozidla s obvinenými vtiahnutá násilím a podľa viacerých svedkov sa vtiahnutiu mala aj brániť nielen fyzicky, ale aj slovne – volaním o pomoc. Svedkovia Bačovci tak s najväčšou pravdepodobnosťou museli byť svedkami inej udalosti, pričom na tomto závere nič nemení ani svedkyňou Bačovou uvádzaná skutočnosť, že sa mala s neznámou študentkou krátko rozprávať a táto jej mala povedať, že cestuje do Košíc, pretože poškodená celkom zjavne nemohla byť jedinou študentkou, ktorá v ten večer mala v pláne do Košíc cestovať.
78. Najvyšší súd záverom uvádza, že súd prvého stupňa v napadnutom uznesení celkom výstižne uviedol, že obvinení sa snažili „vtesnať“ do konania o obnove konania takmer

všetky svoje výhrady, ktoré uplatňovali voči ich trestnému stíhaniu od roku 1981 až po dovolacie konanie v roku 2009, k čomu najvyšší súd dodáva, že obvinení sa návrhom na povolenie obnovy konania prakticky domáhali toho, aby bolo vykonané dokazovanie prehodnotené, avšak bez toho, aby boli zároveň z ich strany súdu prvého stupňa predložené také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iný výrok o ich vine.

79. Za správnu považuje v tejto súvislosti najvyšší súd argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorý uviedol, že obvinení z archívu v Kaniciach nepredložili nič, čo by sa týkalo konania polície alebo prokuratúry v trestnom konaní vedenom podľa Trestného poriadku, t. j. procesných dôkazov, na podklade ktorých bola súdmi opakovane vyslovená ich vina. Správny je tiež záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého za manipuláciu nie je možné považovať to, ak vyšetrovací spis neobsahoval vyťažovania osôb, ktoré boli realizované v operatívnom preverovaní, keďže pre výrok o vine, resp. nevine môže byť podstatný iba postup polície, ktorý sa týka vyšetrovania trestnej činnosti a ktorý nasleduje po začatí trestného stíhania, resp. po vznesení obvinenia a následne sa realizuje na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom. V zhode so súdom prvého stupňa aj najvyšší súd považuje za nepresvedčivú argumentáciu obvinených, podľa ktorej mali mať korunní svedkovia zafixované nepravdivé, resp. pochybné fakty, ktoré automaticky preniesli do prípravného konania. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti správne poukázal na výpoveď obvineného Ing. Kocúra, ktorý sa začal priznávať po vznesení obvinenia, čo nie je možné pripísať na vrub policajného operatívneho preverovania.
80. Na podporu záveru uvedeného v bode 78 tohto uznesenia najvyšší súd poukazuje na argumentáciu obvinených ku svedkyni Nadežde Benovej, podľa ktorej mal tím Pálku vmanévrovať spomienky Benovej, Tokára, Hlavandu a Antošovského do piatkovej diskotéky 9. júla 1976, čo obvinení vyvodili z Pálkovho konfrontovania výpovedí z 8. novembra 1979, kde Pálka uviedol, že Benová pri prvom operatívnom vyťažovaní 30. júla 1976 účasť na diskotéke zatajila, avšak pri jej opätovnom vyťažovaní 12. apríla 1978 po dlhšom zapieraní účasť na diskotéke priznala. Podľa obvinených tak mal Pálka svedkyňu Benovú „prinútiť“, aby nepravdivo priznala svoju účasť na predmetnej diskotéke, pričom toto tvrdenie obvinených o „prinútení“ svedkyne nemá oporu v žiadnom dôkaze. Obvinení dokonca uviedli, že ak by sa zachoval prepis, alebo aspoň

podrobnejší záznam z vyťažovania menovanej svedkyne zo 17. februára 1978, tento by zrejme preukázal „*hrubú manipuláciu, zastrašovanie, psychický nátlak a fabulácie Pálku voči Benovej*“, pričom ani tieto tvrdenia obvinených nemajú oporu v žiadnom dôkaze nachádzajúcom sa v archíve v Kaniciach.

81. Obvinení ďalej vyslovili presvedčenie, že ten, kto si nič nepamätá, nemôže stále meniť svoju výpoveď, keďže si nič nepamätá, môže iba konštruovať a fabulovať skutočnosť podľa priania, otázok, nátlaku a klamaní vyšetrojúceho orgánu... Tvrdenia obvinených vo vzťahu k svedkyni Benovej však spochybňuje list menovanej svedkyne z 19. apríla 1978 adresovaný Pálkovi, v ktorom svedkyňa síce poprela to, že do Bratislavy pricestovala v piatok 9. júla 1976 autom s obvineným Brázdom, avšak jednoznačne uviedla, že si pamätá, že cestovala buď v stredu alebo vo štvrtok skoro ráno autobusom a zároveň potvrdila, že v piatok (t. j. 9. júla 1976) išla spolu s Tokárom na diskotéku do UNIC klubu, kde stretla obvinených Ing. Andrášika a Ing. Čermana s ich priateľkami z Francúzska, čo mali byť jediní Nitrančania, na ktorých si z toho večera spomína a vo vzťahu k obvinenému Brázdovi uviedla, že ho stretla vo výťahu, ale nevie, či to bolo v ten večer. Podľa obvinených bola svedkyňa „*v poradi prvá Pálkom psychicky umučená žena*“ a jej spomienky označili ako „*vynútené*“ a „*popletené*“, hoci k „*mučeniu*“ či „*prinúteniu*“ menovanej svedkyne neexistuje žiaden dôkaz.
82. Navyše najvyšší súd poukazuje na podanie svedkyne Nadeždy Benovej z 23. januára 2024, doručené súdu prvého stupňa, kde sa menovaná odvoláva na svoj list z 19. apríla 1978 adresovaný Pálkovi, v ktorom obsah predmetného listu a najmä jej účasť na diskotéke 9. júla 1976, na ktorej mala stretnúť obvinených Ing. Andrášika a Ing. Čermana žiadnym spôsobom nespochybnila. Aj táto svedkyňa teda účasť obvinených Ing. Andrášika a Ing. Čermana na diskotéke 9. júla 1976 potvrdzuje.
83. Z uvedených dôvodov preto najvyšší súd na podklade sťažnosti prokurátora podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie v jeho výrokoch I/ a II/ a sám podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol tak, že návrh obvineného Ing. Milana Andrášika, návrh obvinených Ing. Františka Čermana, Ing. Pavla Bedáča, Ing. Miloša Kocúra a Stanislava Dúbravického na povolenie obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. Z-2 1 T 36/1990 zamietol, pričom výrok III/ napadnutého uznesenia o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania vo vzťahu

k obvinenému Jurajovi Lachmannovi ostal nedotknutý. Pokiaľ ide o výrok III/ napadnutého uznesenia, ktorým súd prvého stupňa podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh obvineného Juraja Lachmanna na povolenie obnovy konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. Z-2 1 T 36/1990, tento výrok bol správny a správne bolo aj jeho odôvodnenie súdom prvého stupňa, ktorý poukázal na to, že obvinený Juraj Lachmann bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 22. septembra 1982, sp. zn. 1 T 6/82 oslobodený spod obžaloby v jej bode 4/, t. j. pre skutok vraždy poškodenej podľa § 219 Trestného zákona, teda skutok v bode 4/ rozsudku súdu prvého stupňa sa ho netýkal. Napokon najvyšší súd sťažnosti obvinených podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, pretože neboli dôvodné.

84. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 17. júna 2026

JUDr. Dušan Szabó, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová